

Belģijas latviešu ziņas

www.latviesi.be

Latviešu biedrības Beļģijā laikraksts

nr.41
jūnijs 2024

Foto: Ilze Goldšteina

Šuj man kurpes, kurpenieks,
Zeltītām lapiņām,
Lai es varu Jāņa nakti
Ciema puisius kaitināt.

Trīs dieniņas velējos,
Jāņa nakti gaidīdama;
Kad atnāca Jāņa nakte,
Balts krekliņš mugurā.

Jāņa mātei zīda brunči,
Lādītē glabājami;
Tos uzvilka Jāņu nakti
Jāņa bērnus gaidīdama.

Redaktores sleja

Šis gads mūsu valstij ir īpašs, jo svinam Latvijas 20. gadskārtu Eiropas Savienībā un NATO. Šovasar pildījām savu Eiropas pilsoņu pienākumu un balsojām par mūsu pārstāvjiem Eiropas Parlamentā. Šādi mēs piedalāmies Eiropas veidošanā. 20 gadi – tas ir maz vai daudz? Kas šo gadu laikā ir mainījies? Ko esam paveikuši? Par šiem 20 gadiem Eiropā un NATO mums raksta Beļģijas Latviešu biedrības valdes locekle Laine Škoba un Latvijas Republikas ārkārtējais un pilnvarotais vēstnieks NATO Māris Riekstiņš.

Arī Beļģijas dziedošajiem latviešiem šogad bija, ko svinēt – 20 gadi, kopš dibināts Briseles latviešu koris. Tāpēc šajā avīzes numurā varat lasīt par kora vēsturi un arī par krāšņo 20 gadu jubilejas koncertu. Jāmin arī trīs kolektīvi, kas šogad svin desmit reizes mazākus svētkus, proti, 2 gadu pastāvēšanu - Beļģijas latviešu skauti, "Šis nav grāmatu klubs" un jauniešu deju kolektīvs "Ausma". Skauti pavisam nesen tikās savā ikgadējā nometnē, kurā daudziem bija gods saņemt kaklautus un dot solījumu. Grāmatu kluba biedri ne vien cītīgi lasīja un apsprieda grāmatas, bet arī tikās ar divām iecienītām latviešu autorēm. Rakstnieces viesojās arī Eiropas skolā, tādējādi arī mūsu jauniešiem bija iespēja uzzināt vairāk par dzeju un prozu, pat izmēģināt roku rakstīšanā. Jdk "Ausma" šī gada lielais projekts ir brauciens uz Kanādu, par ko varēs lasīt nākamajā numurā.

Darbīgi bijuši arī Mazie Briseles latviešu dejojāji, kas šogad ne vien piedalījās skatēs dalībai XIII Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos, bet arī kopā ar jdk "Ausma" sarīkoja savu pirmo lielo koncertu "Iedejojam pavasari". Uz to bija atbraukuši arī viesi no Latvijas. Justīne no Pumpuru deju kolektīva mums atsūtījusi savu pieredzes stāstu. Avīzē varat iepazīt darbīgo bērnu kolektīva vadītāju Ilzi Baranovsku, kura stāsta, kā veidojās bērnu deju kolektīvs un kā pati sākusi savas dejošanas gaitas.

Portretu jeb interviju sērijā šoreiz iepazīsiet radošo Inesi Ozoliņu. Jaunais Beļģijas latviešu luteriskās draudzes mācītājs Rolands Eimanis runā par izdegšanu, kristietību, garīgumu un mīlestību. Avīzē uzzināsim, ko šogad 'sastrādājuši' sirsnīgā Briseles latviešu teātra aktieri un kādus deju plačus piededzojuši Briseles latviešu dejojāji. Atbalstot mūsu hokejistus, Briseles latviešu skoliņas Hipsterīgo grupiņas bērni uzzīmējuši jaunas formas un atribūtiku hokeja faniem.

Šī gada nozīmīgie datumu un svinēšanas turpināsies šovasar un šoruden, tāpēc par to rakstīsim nākamajā Beļģijas latviešu ziņu numurā. Pačukstēšu, ka tie ir trīs vai pat piecas reizes lielāki par 20 un saistīti ar Beļģijas latviešu biedrību un Beļģijas-Latvijas attiecībām. Tāpēc gatavosimies lielajām jubilejām un interesantiem stāstiem par latviešiem Beļģijā! Lai visiem saulaina vasara – mūsu mīļajā dzimtenē, tepat Beļģijā vai kādā citā saulainā stūrī!

Atpūšamies un krājam spēkus jaunajai radošajai sezonai!

Jeva Brinkmane

Ko var pagūt divdesmit gados?

Divdesmit gadu laikā izaug bērni, paaugus meži un tiek uzceltas mājas. Var pagūt četrus Vispārējo Dziesmu un Deju svētku ciklus, sešas Saeimas vēlēšanas. Lai arī vēsturisku notikumu un politisku lēmumu kontekstā divdesmit gadi ir īss mirklis, tikko Latvija jau piekto reizi vēlēja savus pārstāvjus Eiropas Parlamentam.

Latvijas dalība Eiropas Savienībā mūsu dzīves iespaido visdažādākajos veidos un katru dienu. Tiešā veidā kādam tā ir karjeras pamats, citam - iespējas izglītībā un uzņēmējdarbībā, vai ceļojumu prieks. Mazāk acīmredzams ir Eiropas Savienības iespaids ārpolitikas jautājumos, cenās, dažādās tiesībās un pienākumos.

Apsveicot jūs visus šajā 20.gadadienā kopš Latvija ir Eiropas Savienības dalībvalsts, novēlam turpmāk izlēmīgi piedalīties Eiropas Savienības virzienā iespaidošanā! Ir pareizi pamatoti kritizēt procesus, kas varētu notikt citādi vai efektīvāk, bet daudz vērtīgāk ir izdarīt labāk. Atceroties dzīvi 2004.gadā, ir vieglāk pamanīt tās pašsaprotamās pozitīvās lietas, ko Eiropas Savienība mums katru dienu sniedz. Vēlam izmantot Eiropas Savienības sniegtās iespējas gan pašu personiskajā, gan valsts līmenī!

Laine Škoba,
Beļģijas latviešu biedrības valdes locekle

LATVIA EU NATO 20

Godātie latvieši Beļģijā!

Pēc neatkarības atjaunošanas 1991. gadā viens no galvenajiem Latvijas uzdevumiem bija panākt Latvijas valsts neatkarības *de facto* atzīšanu un nodrošināt atgūtās neatkarības neatgriezeniskumu. Tolaik izdarītā fundamentālā ārpolitikas kursa izvēle atgriezies Eiropas demokrātisko valstu vidū, sarežģītās diplomātiskās sarunas un manevri, un toreiz pat šķietami nesasniedzamie mērķi šogad ļauj mums atzīmēt divas nozīmīgas gadadienas: 20 gadus kopš Latvijas pilntiesīgas dalības Eiropas Savienībā un Ziemeļatlantijas līguma organizācijā (NATO).

29. martā apritēja 20 gadi, kopš Latvija ir pasaulē spēcīgākās militārās alianses NATO sabiedrotā. Man ir tas gods būt Latvijas vēstniekam NATO jau otro reizi. Kopš 2011. gada, kad šos pienākumus pildīju pirmo reizi, starptautiskā drošības vide ir būtiski mainījusies. Eiropu ir satricinājis Krievijas brutālais karš pret Ukrainu. Reaģējot uz Krievijas pilna mēroga iebrukumu Ukrainā, NATO nekavējoties aktivizēja aizsardzības plānus, izvietoja NATO Reaģēšanas spēku elementus un veica virkni citu darbību, lai stiprinātu sabiedroto drošību. 2022. gadā NATO valstu un valdību vadītāju samītā Madridē tika apstiprināta jaunā NATO Stratēģiskā koncepcija. Tas ir pamata dokuments, kas atspoguļo Alianses domāšanu un stratēģiskās darbības virzienus ilgtermiņam. Jaunajā koncepcijā Krievija skaidri definēta kā visnozīmīgākais un tiešākais drauds sabiedroto drošībai, kā arī mieram un stabilitātei Eiroatlantiskajā telpā. Madrides samits iezīmējās ar vēsturiskiem un būtiskiem lēmumiem sabiedroto drošības un aizsardzības stiprināšanā: jaunu aizsardzības plānu izstrādi un spēku struktūras modernizāciju. NATO ir apliecinājis savu spēju pielāgoties mainīgajai drošības videi un apdraudējumam, tādējādi nodrošinot visu sabiedroto drošību. Dalība NATO ir izšķirīga nozīmīga Latvijas drošībai un neatkarībai.

Fundamentāli svarīga ir arī NATO sabiedroto klātbūtne Latvijā. Reaģējot uz Krievijas nelikumīgo Krimas aneksiju 2014. gadā, Alianse 2016. gadā pieņēma lēmumu par NATO paplašinātās klātbūtnes (*Enhanced Forward Presence*) izvietojumu Baltijas valstīs un Polijā. 2022. gadā tika lemts palielināt

NATO paplašinātās klātbūtnes kaujas grupas no bataljona līdz brigādes līmenim. Kanāda ir apņēmusies līdz 2026. gadam kaujas grupu Latvijā pārveidot kaujas spējīgā brigādē. NATO paplašinātās klātbūtnes kaujas grupas mērķis ir stiprināt aizsardzības un atturēšanas spējas Alianses austrumu flangā, sūtot pretiniekam nepārprotamu signālu neuzdrīkstēties šķērsot NATO teritoriju. Esam pateicīgi Kanādai un pārējiem sabiedrotajiem par savu virsnieku un karavīru nosūtīšanu uz Latviju, tādējādi apliecinot solidaritāti ar Latviju.

Latvija ir ievērojami attīstījusi un turpina attīstīt savu militāro infrastruktūru vēl lielāku sabiedroto spēku uzņemšanai. Līdztekus Ādažu militārās bāzes nepārtrauktai attīstībai ir pieņemts lēmums par jaunas militārās bāzes un poligona izbūvi Sēlijā, kas ļaus sabiedrotajiem ievērojami izvērst mācību manevrus.

Šogad pirmo reizi Latvija veic NATO Baltijas gaisa telpas patrulēšanas misijas uzturēšanu. 1. martā Vācijas Gaisa spēku iznīcinātāji "Eurofighter" pacēlās no Lielvārdes gaisa spēku bāzes, lai pārtvertu Krievijas militārās lidmašīnas, kas bija pietuvojušās Baltijas valstu gaisa telpai. Kā sacīja Latvijas Gaisa spēku komandieris pulkvedis Viesturs Masulis: "Tas pierāda NATO spēju un apņemšanos atturēt un, ja būs nepieciešams, arī aizstāvēt sabiedroto gaisa telpu".

Latvija 20 gadu laikā sevi ir pierādījusi kā uzticamu sabiedroto, kas apņēmīgi iegulda savā un Alianses drošībā. Latvija aktīvi attīsta nacionālās aizsardzības spējas un pilda sabiedroto kopīgo apņemšanos atvēlēt aizsardzības finansējumam vismaz 2% no IKP. Latvija ir apņēmusies pakāpeniski līdz 2027. gadam atvēlēt līdz 3% no IKP aizsardzības izdevumiem.

Jāatzīmē, ka 20 dalības gados NATO Latvija ir parādījusi sevi kā valsti, kas rūpējas ne tikai par savas teritorijas un reģiona drošību, bet arī aktīvi piedalās NATO misijās citviet pasaulē un plecu pie pleca ar citu valstu karavīriem rūpējas par kopīgajām NATO interesēm. Kopš 1996. gada sākotnēji kā NATO partnervalsts Latvija ir piedalījies visās NATO vadītajās operācijās Balkānos, Irākā un Afganistānā. Pašlaik Latvija piedalās NATO vadītajā starptautiskajā operācijā Kosovā (KFOR) ar bruņoto spēku kontingentu, kā arī NATO misijā Irākā.

Varam lepoties arī ar NATO Stratēģiskās komunikācijas izcilības centru, kas dibināts 2014. gadā un atrodas Rīgā. Centra uzdevums ir veicināt NATO, NATO dalībvalstu un NATO partnervalstu stratēģiskās komunikācijas spēju stiprināšanu un apzināt riskus informācijas telpā. Centra veiktie pētījumi un eksperti ir starptautiski pieprasīti un novērtēti.

4. aprīli NATO atzīmēja 75 gadu jubileju. Šo gadu laikā Alianse ir izaugusi no 12 dibinātājvalstīm līdz 32 pilntiesīgām dalībvalstīm. Kā beidzamās NATO sabiedroto saimei pievienojās tās ilggadējās un ciešas partnervalstis Somija un Zviedrija. Šo valstu lēmums pievienoties NATO apliecina Alianses spēku un unikālītāti – drošības garantijas, ko tā sniedz sabiedrotajiem.

Šā gada jūlijā Vašingtonā notiks NATO samits, kur aktīvi turpināsim stiprināt Alianses atturēšanas un aizsardzības spējas un atbalstīsim Ukrainas neatgriezenisko ceļu uz NATO un uzvaru pār Krievijas agresiju.

NATO ir Latvija un Latvija ir NATO!

Māris Riekstiņš
Latvijas Republikas ārķārtējais un pilnvarotais
vēstnieks NATO

Dzied, mana dvēsele dzied ...

Briseles latviešu korim 20 Brisele

Briseles latviešu korim šogad aprit jau divdesmitā gadskārta. Šim īpašajam notikumam par godu 2024. gada jūnijā Anderlehtas Mūzikas skolā koris koncertā "Perpetuum Mobile" (latīņu val. Mūžīgais dzinējs) ar skaistu latviešu kormūzikas programmu nosvinēja apaļo dzimšanas dienu. Savu 20 gadu pastāvēšanas laikā tas ir aktīvi uzstājies koncertos un festivālos, piedalījies vairākos ar Latvijas vārdu rīkotajos pasākumos Briselē un citās Eiropas pilsētās. Ir muzicēts Dublinā, Londonā, Minhenē, Hāgā, Luksemburgā. Dziesmu svētkos Rīgā koris piedalījies 2008., 2013., 2018. un 2023. gadā, bet Eiropas latviešu kultūras svētkos Briselē - 2015. gadā. Šajos 20 gados koristi ir dziedājuši, svinējuši un čakli strādājuši pie tā, lai priecētu skatītājus gan Jāņu svinībās, gan Valsts svētkos un pasākumos, Ziemassvētkos - dziedot latviešu kormūzikas klasiku un tautā iemīlotas dziesmas.

Kora dibināšana

Lai arī bariņš trimdas latviešu Beļģijā dzīvo kopš Otrā pasaules kara, līdz laikam, kad Latvija pievienojās Eiropas Savienībai, latvieši šeit nebija kuplā skaitā. Ilggadējā un viena no pirmajām Briseles latviešu kora dziedātājām Miriama atceras, ka vēlme dziedāt latviešu kori viņai vienmēr bijusi liela, tomēr dziedātāju trūkuma dēļ ilgu laiku kori izveidot nebija iespējams. Arī Ineta - viena no kora dibinātājām - atminas, ka 1991. gadā, kad viņa atbrauca uz Briseli, dziedāšanas ar latviešiem viņai ļoti pietrūka. Viņa jau no agras jaunības bija dziedājusi dažādos koros Latvijā un tāpēc ļoti gribēja to turpināt arī Beļģijā. Pēc Latvijas uzņemšanas Eiropas Savienībā latviešu skaits Briselē strauji pieauga, un sapnis sapulcēt dziedātgrībētājus nu bija realizējams. Ineta uzrunāja Gitu Pāvili, vēlāko Briseles latviešu kora ilggadējo diriģenti, kura arī nesen bija

pārcēlusies uz dzīvi Beļģijā. Gita piekrita vadīt latviešu kori, un dziedāšana latviešu pulkā beidzot bija iespējama.

Kolektīvs savu darbību uzsāka 2004. gada augusta beigās un savu pirmo koncertu nodziedāja jau 18. novembrī. No pirmā sastāva kori ir palikušas vairākas dāmas. Viņas atceras, ka par jaunā kora dibināšanu izziņoja Beļģu latviešu nacionālā komiteja (tagad Beļģijas Latviešu biedrība) un vēstniecība, un jau pavasarī tika ieskandināti pirmie mēģinājumi. Iesākumā kolektīvā bija ap 50 dziedātāju. Kora darbības pirmajos gados, līdzīgi kā tagad, koncerti vienmēr notika 18. novembrī un Maija svētkos. Šobrīd mēģinājumi notiek Latvijas pastāvīgās pārstāvniecības ES telpās, taču iesākumā gatavošanās koncertiem notika Eiropas Komisijas mūzikas klubā. Tā bija vieta, kur amatieru kolektīvi no visām Eiropas Savienības valstīm varēja tikties, mēģināt

un radoši izpausties. Katram kolektīvam bija iedalīts savs laiks mēģinājumu telpā ar klavierēm.

Atrast visiem ērtu mēģinājumu laiku ne vienmēr bijis viegli, jo kori dzied gan Beļģijā pastāvīgi dzīvojošie latvieši, gan pārstāvji no ES institūcijām un NATO. Koristu sastāvs bieži mainījās, jo daudzi Briselē atbrauc uz noteiktu darba līguma laiku. Tomēr ir dziedātāji, kuri kori dzied gadiem un daži jau no pašiem pirmajiem kora gadiem. Iesākumā kora mēģinājumi notika trešdienās, taču ne visi koristi varēja tikt uz mēģinājumiem tieši šajā dienā, tāpēc kādu brīdi korim mēģinājumi bija gan trešdienās, gan pirmdienās, lai visi dziedātgrībētāji varētu tikt. Tas gan sarežģīja un palēnināja repertuāra apguves ritmu.

5 gadu jubilejas koncerts

Pirmā apaļā 5 gadu jubileja - 2010. gadā - tika nosvinēta ar krāšņu koncertu un svinībām. Kora dalībnieces atceras, cik radoši nācās meklēt veidus, lai koncerts un viesu uzņemšana varētu notikt godam. Korim nebija finansiāla atbalsta, koncerti un pasākumi tika gatavoti, plānoti un sniegti pašu spēkiem. Kolektīva aktivās dāmas atceras, ka bija ļoti grūti atrast koncertzāli. Bet, kad beidzot tika atrasta vieta - Eterbekas kultūras centra Sengora ēkā -, zāles ires izmaksas bija tik lielas, ka bija nepieciešami papildu līdzekļi koncerta rīkošanai. Kora dāmas nolēma lietu ņemt savās rokās un lielo summu nopelnīt. Tā katru nedēļu 10 minūtes no kora mēģinājuma laika tika atvēlētas tirdziņam. Tajā koristi tirgojās ar pašu gatavotiem dzērieniem un ēdieniem: grieķu gaļas bumbiņām, spinātu pirāgiem, kūkām, kišiem un pirādziņiem. Vīru rindās labs noiets bija brandvīnam, kas arī nereti parādījās tirdziņa sortimentā. Tā ar katru nedēļu koris arvien vairāk pietuvojās mērķim - savākt nepieciešamo naudu koncerta telpu ierei.

Šis koncerts palicis spilgtā atmiņā visām ilggadējām koristēm. Uz to ieradās arī kori no Lielbritānijas, Īrijas un Luksemburgas. Viesi tika uzņemti ļoti silti - tika klāts bagāts galds ar lasi un citiem gastronomiskiem brīnumiem. Pēc koncerta viesi īpaši slavēja pasākumu un teica, ka svinības esot bijušas tik skaistas kā kāzas. Gadu pēc koncerta Beļģijas latviešu dziedātāji devās uz sadraudzības koncertu Īrijā, un draudzība turpinās joprojām. Arī Īrijā latvieši esot svinējuši, dziedājuši un dejojuši līdz vēlai naktij. Īru tehniķim bija pat jālūdz latviešu lustētājiem doties mājās, sakot: "Latvians, go home!" (angļu val. Latvieši, ejiet mājās!).

Gadu pirms šī koncerta Briseles latviešu koris bija devies uz Londonas kora 60 gadu jubilejas koncertu. Tur tika noskatīta ideja par kora tērpiem, un uz Briseles kora 5 gadu jubileju dāmām tika šūtas zilas kleitas - visām no viena auduma, ko koristes esot pirkušas kādā svētdienā slavenajā Briseles Dienvidu stacijas tirdziņā.

2008. gada Dziesmu svētki - pirmo reizi Mežaparka estrādē

Ļoti spilgti atmiņā koristiem ir palikuši 2008. gada Dziesmu svētki. Tas bija ļoti īpašs notikums vairākiem Beļģijas trimdas latviešiem - pirmā reize, kad viņi varēja piedalīties Dziesmu svētkos Mežaparka lielajā estrādē. Toreiz daļa no Briseles kora dziedātājiem svētku nedēļas laikā dzīvoja skolā - nelielajai Beļģijas latviešu grupīnai tika piešķirta pat visa skola. Skolas sargs viņus rūpīgi uzraudzīja, jo skola bija Maskavas ielā - tāpat ne pašā drošākajā Rīgas apkaimē. Kā jebkurā korī, arī Briseles, uz Dziesmusvētku laiku pieaug dziedātāju skaits. Vairākām kora dalībniecēm uz šo laiku korī pievienojās arī vīri. Daži no viņiem nolēma turpināt dziedāt korī arī pēc svētkiem, un daži dzied vēl līdz šim brīdim. Koristes atceras, cik īpašs notikums bija pirmie Dziesmu svētki ne tikai trimdas latviešiem, bet ikvienam koristam. Visi bija ļoti aizkustināti, dziedot noslēguma koncerta pēdējos akordus. Visiem šis notikums ir palicis atmiņā kā viena no iespaidīgākajām pieredzēm mūžā. Vēlāk koris piedalījās 2013., 2018. un 2023. gada Dziesmu svētkos. Uz pirmajiem Dziesmu svētkiem gatavoties palīdzēja kormeistare Anda Mende. Pēdējie svētki iegāja kora vēsturē kā darbīgākie, jo Briseles latviešu koris dziedāja veselās sešos koncertos - 4 no tiem Mežaparkā.

Kora karogs

Pirms 2008. gada Dziesmu svētkiem tapa kora karogs. Pie karoga dizaina strādāja radošā komanda, un tika apspriesti dažādi dizaina varianti. Ideju bija daudz, piemēram, karogā iekļaut dzelteno īrisu jeb Briseles ziedu emblēmu un Eiropas karogu. Kad visas idejas tika apkopotas, viss koris balsoja. Tika nolemts par labu saulaini dzeltenam karogam ar ziliem akcentiem - zvaigznēm kā Eiropas Savienības karogā, un notīm.

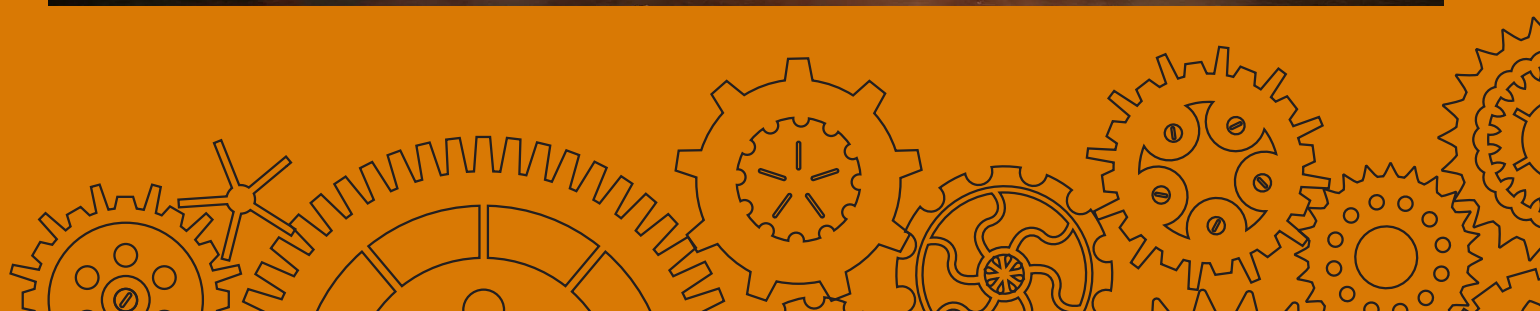
Sadraudzības projekti

2015. gadā koris piedalījās Eiropas Latviešu kultūras svētkos Briselē. Dziedātāji atceras, ka tā bija darbīga nedēļa, jo papildus šiem svētkiem koris atskaņoja Lūcijas Garūtas kantāti „Dievs, Tava zeme deg!” Sv. Miķeļa un Sv. Gudulas katedrālē (Cathédrale des Saints Michel et Gudule) Briselē un Hāgā. Kopā ar Beļģijas latviešu koristiem un vokālo grupu “Ugunis” dziedāja arī Nīderlandes, Luksemburgas un divi Latvijas kori. Šādas sadraudzības un dziedāšana ar citiem kolektīviem dziedātājiem ir spilgtā atmiņā. Koristes atceras arī koncertus, kur kopā tika dziedāts ar krievu diasporas, spāņu kopienas sieviešu kori, un pat ar kori, kas dzied Briseles dialektā. 2023. gadā koris kopā ar Parīzes latviešu kori “Latve” un Nīderlandes latviešu kori “LVkorisNL” un Igo uzstājās trīs dažādās valstīs, kā arī 2023. gada Dziesmusvētku diasporas koncertā.

Pandēmijas laika mēģinājumi

Īpašs izaicinājums Beļģijas latviešu koristiem bija pandēmijas laiks. Tad klātienes pulcēšanās bija aizliegta, bet mēģinājumu process tomēr turpinājās. Katra kora balsu grupa mēģināja tiešsaistē, pa vienam kopā ar ierakstu atdziedot repertuāru - Gita Pāvila strādāja ar sievietēm un Santa Graudiņa paralēli strādāja ar vīriem. Gita ieguldīja daudz darbu un rūpes, lai dziesmu apguve neapstātos, un ierakstīja dziesmu balsis partijās, tādējādi dziedātāji mācījās pēc tām. Lai arī tas bija sarežģīts process, tomēr visas dziedātājas atzīst, ka mēģinājumi bija ļoti produktīvi, darbīgi un ražīgi. Katram dziedātājam bija iepriekš jāgatavojas, pašauties un blakus sēdošo vairs nebija iespējams. Tikai 2022. gada beigās tika atļauts pulcēties. Tad koris beidzot tikās klātienē un aizvadīja pirmo mēģinājumu - tikšanās gan bija dārzā, un pagāja vēl kāds brīdis, līdz koris varēja atsākt kopmēģinājumus ierastajās telpās. Tomēr arī dārzā visi priecājās par kopābūšanu, kas joprojām tiek novērtēta katrā klātienes mēģinājumā.

Kora vadītāji

Vadīt kori nebūt nav tas vieglākais darbs, jo prasa daudz plānošanas, laika un enerģijas. Ar kora ilggadējo vadītāju Gitu piedzīvots daudz skaistu brīžu koncerti, festivāli, Dziesmusvētki un uzstāšanās. Pagājušajā rudenī kolektīva vadīšanu Gita uzticēja jaunajam un dinamiskajam Briseles Karaliskās konservatorijas orķestra diriģēšanas studentam Kārlim Ostrovskim. Mēģinājumi ir ļoti darbiģi, un repertuārs tiek apgūts raiti. Netrūkst arī muzikālu izaicinājumu, ko diriģents nebaidās mest dziedātājiem. Koristi īpaši novērtē arī kormeistares Evijas Pūcītes-Bērziņas ieguldījumu mēģinājumu procesā un koncertos.

Jauniešu koris un tā apvienošanās ar 'lielo' kori

Pēc pandēmijas Gitai Pāvilai radās ideja dibināt jauniešu kori. Izdevās atrast diriģentu - Kārli Ostrovski -, un jaunieši ar lielu entuziasmu sāka dziedāt. Uz 2023. gada Dziesmu svētkiem Jauniešu koris pievienojās Briseles latviešu korim - svētkiem kori gatavojās un tajos piedalījās kopā. Pēc svētkiem tika izlemts arī turpmāk turpināt dziedāt kopā, un Gita Briseles latviešu kora vadīšanu uzticēja Kārlim. Gita par jauniešu kora izdveidošanu saka: "Priecājos, ka izdevās realizēt ideju par jauniešu kori. Sākotnēji uzrunāju dažus mūsu koristus, lai iesaistītu viņu bērnus. Ar vecāku un Eiropas skolas skolotāju atbalstu izdevās visu noorganizēt, un tā radās jauniešu koris. Tagad koris jau pievienojies 'lielajam' korim, un man ir liels prieks, ka tādejādi Kārlis ienesis jaunu dinamiku. Korim tas ir nepieciešams, citādi tas noveco." Briseles latviešu korī dziedāt aicināts ikviens. Kolektīvā dzied dažāda vecuma cilvēki - gan pusaudži un jaunieši, gan pieredzējušāki dziedātāji. Koristes ļoti priecājas par jauniešu pievienošanos pieaugušo korim, jo jaunas balsis korim dod dzīvāku skanējumu un padara mācīšanās procesu dinamiskāku. Viņas priecājas arī par kuplo vīru skaitu korī - tas nekad nav bijis tik liels kā tagad.

Kora mūžīgais dzinējs - koristi

Kora mūžīgais dzinējs ir paši koristi un mūžam darbīgās kora dāmas, bez kuru iniciatīvas, radošās pieejas, neatlaidības un ieguldītā darba koncertu un mēģinājumu organizēšanā šobrīd nebūtu tik daudz skaistu notikumu, uz kuriem atskatīties. Korī dziedājuši gan vēstnieki un konsuli, gan Eiropas institūciju un citu iestāžu, firmu darbinieki, gan studenti un skolēni - cilvēki ar lielu mīlestību pret latviešu valodu, Latviju un kordziedāšanu. Tas ir ļāvis korim aizvadīt skaistus, muzikāliem notikumiem bagātus 20 gadus. Lielai daļai dziedātāju koris ir vienīgā iespēja dzirdēt un izmantot savu dzimto valodu saskarsmē ar citiem latviešiem. Daudzu koristu dzīvesbiedri nelatvieši ir nākuši uz kori, lai labāk iepazītu latviešu kultūru un apgūtu valodu. Ne visi koristi saprot latviešu valodu, taču vienmēr blakus ir kāds kolēģis, kurš izskaidros un iztulkos diriģenta teikto. Tiem, kuriem ir motivācija nākt uz kori un iemācīties valodu, tie vienmēr atradis veidu, kā saprast un saprasties. Mēģinājumi ir kā maza saliņa, kurā katrs latvietis šajā steidzīgajā Rietumeiropas metropolē var sadzirdēt, izrunāt un izdziedāt savu dzimto valodu, savu Latviju. Kā mūžīgais dzinējs šī mīlestība un nedzīstošā degsme ļaus korim pastāvēt vēl ilgi. Tā ļaus radīt vēl tikpat daudz skaistu atmiņu, uz ko atskatīties. Paldies koristēm Inesei, Miriamai, Baibai un Ninai par īpašajiem atmiņu stāstiem, kas nodrēķina raksta tapšanu.

Beļģijas latviešu luteriskās draudzes mācītājs Rolands Eimanis

“Aizvien ir svarīgs vecais labais stāsts par mīlestību, kas nav izdabāšana un nav arī sevis žēlošana.”

Kā luterāņu mācītājs Rolands Eimanis kalpo jau 29 gadus, no kuriem piektais gads rit ārpus Latvijas. Pēc prāvesta Klāva Bērziņa aiziešanas mūžībā, ar prieku un pateicību pieminot viņa darbību, Rolands Eimanis piekrita kalpot ārzemju latviešu draudzēs. Viņš ir latviešu Luterā draudzes mācītājs Vācijā un nu jau gandrīz gadu arī Beļģijā.

Arvien biežāk cilvēki jūtas izdeguši. Varbūt tāpēc, ka cenšas pārkāpt sev? Vai un cik daudz to vajag darīt?

Izdegšana, nogurums un sevis laušana ir sabiedrības kopējā problēma. Paskatoties, kā senči strādāja agrāk, redzam, ka viņiem bija daudz garākas un fiziski grūtāka darba piepildītas dienas, mazāk brīvdienas. Tomēr viņi nejutās tik noguruši. Tas liek domāt, ka mēs nemākam savas domas sakārtot un koncentrēties uz pašreizējo mirkli. No otras puses, sev pāri kāpt nevajag un arī to arī nevar, jo tad var sevi salauzt. Par sevi domājot, apzinot, ka es nekad neesmu tāds, kādu es sevi gribu redzēt vai iedomājos. Es esmu tikai tāds, kāds esošajā brīdī esmu un cik varu būt.

Es gribēju runāt pretī realitātei, bet tā vienā mirkli sabruka. Ja par daudz strādājam, tad jāatbild uz jautājumu, kāpēc to darām? Man šķiet, ka katrs sadzird to, ko grib un var sadzirdēt. Kristus teica: mācieties no puķītēm plavā, kā nekrist izmisumā, kā neuztraukties par rītdienu, kā priecāties par putniem. Pavisam vienkārši, kad dzird putna dziesmu, kad sajūt puķu smaržu... Tas nozīmē, ka tajā mirkli kāds radījums ir ļoti priecīgs, jo citādi nedziedātu un nesmaržotu. To man savlaik iemācīja: es tāds liels un sadrūmis, bet, redz, mazais un niecīgais blakus ir priecīgs. Ja to ieliks būrī, tas pārstās dziedāt. Īstenībā garīgās, visai cilvēcei raksturīgās domas ir visapkārt, tikai mēs savu iekšējo balsi bieži vien nedzirdam.

Kāpēc kristietība šodienas rietumu pasaulē ir vajadzīga?

Pirmkārt, cilvēks ir garīga būtne. Viņam ir nepieciešama zināma garīga terminoloģija. Šodien Briselē runāt tikai par kristiešiem un kristīgajām vērtībām arī nevar, jo sabiedrību veido dažādas tautas un reliģiskās piederības.

Runa vairāk ir par garīgumu. Kristīgā mācība un tās sludinātājs nav visziņa lomā, bet kalpo kā dāvana vai pakalpojums, kas ļauj mums vienoties garīgā kopībā. Cilvēks tomēr ir garīgs un visi mūsu lēmumi arī saistīti ar garīgumu. Par to nerunājot, cilvēks nonāk atkarībā, nomaldās. Pašu iekšējais un nepamanītais garīgums izveidojas par nastu, kas ir par smagu. Es nedziedu, bet putniņš dzied. Tā tam nav jābūt! Garīgumam nevajadzētu būt nastei, bet dāvanai, kura jāamācās lietot. Cilvēkus nevaram šķirot garīgos un negarīgos. Jautājums drīzāk ir par to, kāds ir Tavs garīgums. Tam nav obligāti jābūt abstrakti reliģiskam. Savā veidā tie ir tie garīgie vārdi. Reliģiskā pasaule nodrošina iespēju garīgumam, tā piedāvā jēdzienus, principus, noteikumus vai ceļazīmes - sauc tos, kā gribi. Īstam garīgumam būtu jāsaņemas ar mūsu dabu. 10 baušļi pilnībā saskan ar mūsu dabu. Ja cilvēks jūt netaisnību, neatkarīgi vai zinot baušļus, tad cilvēks rīkojas saskaņā ar tiem. Tie atklāj mūsu patieso dabu. Pasaulē visur vienādi īstenojas princips - ja pret mani pārkāpj kādu no baušļiem, es tieku psiholoģiski traumēts. Kristus ir autoritāte. Viņš atbild uz jautājumu, sakot - dariet manis dēļ. Viņš visu laiku bija cilvēks, runāja kopībā, vienmēr paaicināja vairākus, pat ja tās bija savrupas sarunas. Arī tas ir būtiski - būt kopībā, kopā gūt pieredzi, tostarp arī draudzē.

Kā draudzes lielums ietekmē garīguma piedzīvošanas iespēju?

Ja pa parku cilvēki nepastaigājas, tas nenozīmē, ka parks nav vajadzīgs. Līdzīgi ir ar baznīcu. Ir vairāki iemesli, kāpēc cilvēki mūsdienās vairs nenāk uz baznīcu. Uz šo jautājumu pamatā jāatbild baznīcai. Tai jāatmostas šodienai. Ja cilvēkam dos to, kas viņam vajadzīgs - viņš nāks. Daudzums nav vienkāršs jautājums. Garīgā interese tomēr ir un arī laiku cilvēki var to atrast. Digitālo ierīču attīstība un virtuālās realitātes iespējas maina cilvēku uzvedību un katrs arvien

individuālāk izvēlas laiku un formu, kā savā dzīvē piedzīvot garīgumu. Virtuālajā vidē var just garīgumu. 2 no 3 jaunlaulāto pāriem ir sapazinušies internetā. Kāpēc lai baznīcai būtu atvēlēta cita loma? Apustuļi, līdzīgi Jēzum savā kalna sprediķī, varēja iet kalnā runāt, bet viņi gāja tirgū, kur bija sanākuši cilvēki, ne pēc noteiktas garīgas vajadzības, bet sapulcējušies. Viņi izdomāja iet tur, kur ir cilvēki. Arī šodien baznīca nedrīkst būt pašpietiekama, tās jēga ir būt pieejamai cilvēkiem. Nāk, nenāk, - tas jau ir pakārtots jautājums. Pakārtots kaut vai tam, ka baznīcai jāiemācās runāt cilvēku valodā. Mācītājam arī visu laiku ir jāiemācās. Man tāds mācīšanās azarts ir palīdzējis. Bieži uz smagiem jautājumiem esmu saņēmis putna dziesmas viegluma atbildi. Bieži vien vajag vienkārši pasmaidīt. Nāksina nav centrālākais jautājums. Tumšie viduslaiki parāda, ka svētdienās lielās un cēlās ēkas - baznīcas - bija pārpildītas. Tomēr tos sauc par tumšajiem laikiem, tieši garīgā ziņā. Šodien aktuāli ir jautājumi par karu, ekoloģiju, virtuālo vidi, bet baznīca par šiem jautājumiem klusē. Tad arī nav brīnums... baznīcai būtu jāpamostas. Kā kristietis var nebūt par ekoloģiju? Nav teikts: 8. dienā es radīju miskasti. Tas nav nekāds rituāls - izgāzt atkritumus jebkur. Tas, ka par to mēs - aizņemtie - nedomājam, nav atbilstīgi. Var jau būt, ka visiem jārunā tikai par nāvi un mūžīgo dzīvību, bet man tas nav saprotami. Man daudz kas nav saprotams pašreizējā kontekstā. Ko nozīmē mīlestība un labā vēsts? Evāņģēlijā tā atnests pat cilvēkiem, kas uz to necerēja. Šodien tā domāta tikai tiem, kas tic, nosacīti izredzētajiem? Pirmssākumos tā bija vēsts visiem. Man aizvien jājautā - kas ir labā vēsts klausītājam? Vai tiešām iedodu kaut ko klausītājam? Kad tas notiek, kad klātesošie saņem labo vēsti, nevis pareizo ziņu, es redzu, ka cilvēki neiet garām, bet pievienojas un klausās. Man gribas, lai tas paliek mani bērniem un mazbērniem. Tomēr lielo karu laikā mīlestība paiet otrajā plānā.

Lielais karš, kādu to redzat?

Man šķiet, ka pasaule pamazām tiek iesaistīta lielā sadursmē. Tas nav jautājums par to,

kurš uzvarēs. Pa vecam dzīvot nevarēs pārāk ilgi. Mācīties domāt, būt elastīgākam savos standartos būtu vērtīgi jau tagad. Bet atkal - tie, kas vēlas, to jau dara, bet tiem, kas nevēlas - viss vēl priekšā. Es domāju, ka tas būs globāls, nevis lokāls karš un jāmainās būs visiem.

Arī mācītāja mūžīgā mācīšanās ietver šo maiņu. Būt elastīgam tāpat vien ne vienmēr ir vērtība, bet darbā ar cilvēkiem gan. Elastīgs tajā, ka esmu gatavs mainīt valodu, ka esmu gatavs arī klusēt, ne tikai izteikties. Komunikācijai klusēšana bieži vien ir svarīgāka. Elastīgam nenožīmē atteikties no tā, kas esi, bet būt pret otru pēc iespējas pieņemošākam, satikt cilvēku tādu, kāds viņš ir. Apustulis Pāvils saka, ar tādu, kam nav bauslība, es esmu it kā arī man tādas nebūtu. Un otrādi - ja ir bauslība, arī es ievēroju bauslību. Ir zīmīgi, ka ne tikai runāju, kā ar tādu, bet esmu tāds, kāds ir mans sarunbiedrs, ar mērķi izglābt, nevis pārtaisīt, uzlabot vai iemācīt.

Vai nav tā, ka katra saruna patiesībā ir atbilde uz jautājumu - ko es sarunas brīdī milu? Ja es milu Tevi, man nav grūti. Ja milu sevi - man ir grūti. Daudzi no Jaunās Derības likumiem nav iespējami domājot, bet tiklīdz mīlestībā paskaties - tas sanāk pats no sevis. Kad izaugam un esam aizņemti ar sevi, tas tā vairs nenotiek. Jāsaprot, ka mīlestība un sevis mīlēšana nevar dziļi atšķirties. Ja domā, ka var mīlēt tikai sevi vai tikai citus, nekad īsti nesanāk. Ja es mācos sevi mīlēt, es ātri sāku sevi lutināt. Savukārt, ja tikai domāju par citiem, tas ātri pārtop par izdabāšanu. Tā ir viena no manis paša atklāsmēm - mīlēt sevi, nevis žēloties. Kad pirksts pārstāj sāpēt, mēs pārstājam par to domāt. Ironija. Tas pats ir ar mani. Kad esmu dziedināts, pārstāju būt sev sāpe, beidzot pa īstam varu sadzirdēt putna dziesmu.

Es turpinu mācīties dzirdēt putna dziesmu. Bērns ir vēl mazs un ir tik daudz raižu - un tas viss ir vajadzīgs. Man šķiet, ka reizēm es raizējos par daudz - ar visu to, ka mana ticība man piedāvā lielisku atbildi. Katru lūgšanu patiesībā varētu pārvērst par patiesību, bet mēs bieži to palaižam garām. Katru reizi, kad gribas lūgt jebko jaunu, nepamanām, ka ir arī,

par ko pateikt paldies. Pamatprasme ir atrast labo teju vai visā.

Tas mirklis ir savāds, kad saklausu Dieva sagatavoto ziņu. Ja galva ir pilna savu domu, to var palaist garām. Tas ir milzu pārbaudījums arī mācītājam - saklausīt Dieva doto ziņu. Jābūt gatavam godīgi atzīties, ka šobrīd man nav ko teikt. Ne visi to spēj. Ja tic Dievam, tad jātic arī, ka Dievs zina, kurā brīdī kuram ko vajag. Vienkārši sakot - tēma pati nes. Tēma Tev atnesa mani. Ir divi cilvēki, kas saņem.

Bērniem garīgums ir liels, tomēr tai nav formas. Ja vecāki mil bērnu, tad bērns ir drošībā. Mīlestība nav jāizdomā ar prātu. Tā no mums ārā nāk pati. Tiklīdz kādam ienāk prātā uzdot jautājumu - bet kā? - tas jau nozīmē, ka ir vajadzīgs garīdznieks un dziedinājums. Es zinu, ka visi prot baudīt, kad viņus mil. Es vienmēr priecājos, kad man parāda mīlestību. Pat visskarbākie cilvēki atplaukst. Kad vadu dejošanas treniņus, sajūdzami mīlestības pieredzi, viņi atplaukst. Būtu labi, ja cilvēki kā trūkumu sajustu mīlestības, nevis naudas vai karjeras izaugsmes trūkumu.

Jau vairākus gadus pirmdienās, trešdienās un piektdienās Facebook platformā raidījumā "Sirsnīgās sarunas" runājam par dažādiem garīgiem jautājumiem. Sarunas var klausīties gan tiešsaistē, gan vēlāk noskatīties to ierakstus. Kāpēc Jums tas ir svarīgi?

Diemžēl pašnāvību skaits starp izbraukušajiem latviešiem ir diezgan augsts, tāpēc saredzu vajadzību un jēgu pēc garīga ierosinājuma, uzmundrinājuma. Mēs ārzemēs mēdzam būt salīdzinoši vientuļi. Skumju brīdī tas ir jūtams vēl vairāk un sapīgāk. Sirsnīgas sarunas ir noteikts mīlestības vingrinājums, kas mums nepieciešams.

Nākamā tikšanās ar mācītāju Rolandu Eimani Beļģijā paredzēta 16. jūnijā plkst. 11.00 gadskārtējā latviešu karavīru piemiņas brīdī Lommeles kapsētā. Mācītājs būs priecīgs satikt ikkatru no Jums!

Beļģijas latviešu skauti un gaidas noslēdz savu otro sezonu

Nometne "Briseles vasara"

Beļģijas latviešu bērni un jaunieši jau otro gadu reizi mēnesī tiekas, lai pavadītu savu brīvo laiku, aktīvi darbojoties skautu un gaidu kustībā. Pa šiem diviem gadiem esam daudz apguvuši. Galvenais uzsvars ir bijis uz āra dzīves un orientēšanās prasmēm. Daudz esam darbojušies arī radoši, esam sējuši mezglus, apguvuši vēsturi un vēl daudz ko citu. Katra nodarbība atšķiras gan tematiski,

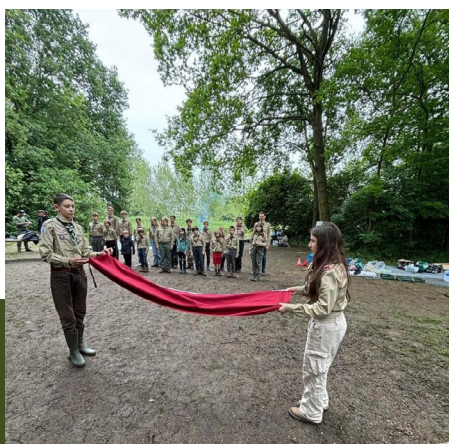
gan aktivitāšu ziņā. Lielākā daļa nodarbību notiek laukā, esot dabā, jo skauts ir dabas draugs. Tieši šāda bija mūsu šīs vasaras noslēguma nometnes galvenā tēma. Nometne notika no 1. līdz 2. jūnijam netālu no Geraardsbergen pilsētas, Austrumflandrijas reģionā. Cerams, ka mūsu jaunieši man piekritīs, ka nometne ir gaidītākais un aizraujošākais gada notikums ar nakšņošanu

teltīs, ugunsgrāvu un daudzām aizraujošām aktivitātēm. Šogad nometnes laikā daudziem bija tas gods saņemt kaklautus un, atkarībā no vecuma, dot skautu un gaidu vai mazskatu un guntiņu solījumu, kas ir ļoti nozīmīgs mirklis katra skauta dzīvē. Solījums, ko devām, vislabāk raksturo skautiskās vērtības un skan šādi:

“Modrībā par savu godu, apņemos visiem spēkiem censties: būt uzticīgs Dievam un Latvijai, palīdzēt tuvākajiem katrā brīdī un pildīt skautu likumus.”

Tas bija īpašs mirklis arī mums, vadītājiem, jo arī mēs devām solījumu. Tā kā šo projektu uzsākām bez nozīmīgas skautu pieredzes, tad vadītājiem šis ir bijis liels piedzīvojums, izaicinājums un pašizaugsmes laiks. Brīvprātīgais darbs skautu kustībā motivē mūs mācīties, attīstīties, būt sociāli aktīviem, kā arī darīt labos darbus savas kopienas labā. Šis ir vērtības, ko mācām arī mūsu jauniešiem. Brīvprātīgais darbs Skautu un gaidu organizācijā paņem lielu daļu no mūsu brīvā laika, bet iegūtais emocionālais piepildījums un apziņa, ka darbam ir jēga, dod gandarījumu un motivāciju turpināt. Ja šīs foršās svētdienas vēlies piedzīvot arī Tu, droši sazinies ar mums un esi laipni aicināts mūsu komandā!

Mūsu mērķis, uzsākot savu darbību un dibinot diasporas skautu un gaidu vienību Briselē, bija dot jauniešiem iespēju būt kopā latviskā vidē, kā arī kopā jēgpilni un aktīvi pavadīt brīvo laiku. Radīt vietu, kur veidot un uzturēt draudzības saites, attīstīt āra dzīves prasmes un radīt vidi, kur tās praktizēt. Un to visu darīt ar labiem nodomiem, domājot par saviem tuvākajiem, par vidi sev apkārt un par savu valsti. Atskatoties uz mūsu nometni, uzskatu, ka visi mūsu sākotnēji

uzstādītie mērķi ir sasniegti. Jaunieši ir sadraudzējušies, darbojas komandā un palīdz viens otram. Jau pavisam saprotami ir procesi, kā iekārtot nometni, iekurt ugunskuru un pagatavot sev un pārējiem vakariņas āra apstākļos. Spējam noiet arī nakts pārgājienu un neapmaldīties. To visu darījām ar smaidu un prieku. Lai viss šis notiktu, lielu ieguldījumu sniedz vadītāji, tomēr neatsverams vienmēr ir arī bērnu vecāku un brīvprātīgo palīgu atbalsts. Paldies jums visiem par atsaucību, ieguldīto laiku un enerģiju. Cerams, ka jums visiem, tāpat kā mums, pēc katras nodarbības ir forša labi padarīta darba un labi pavadīta laika sajūta. Arvien modri!

"Pumpuriņi" apciemo Briseli

Mēs, jauniešu deju kolektīvs "Pumpuri" vai, kā mūs mīli sauc, - Pumpuriņi -, aprīlī piedzīvojām lielisku iespēju doties uz Briseli, tur aizvadīt četras burvīgas dienas un, protams, dejot tautas deju koncertā.

1. diena: Aprīļa vidū, 12. aprīlī sākās mūsu ceļojums uz Beļģiju. Agri no rīta devāmies uz lidostu. Pats lidojums paskrēja nemanot un jau pēc dažām stundām sasniedzām ilgi gaidīto galamērķi - Briseli. Pirmo dienu sākām ar Briseles tuvāku iepazīti. Devāmies savām acīm aplūkot pilsētas slavenākās un skaistākās vietas. Protams, tikai tik, cik varējām pagūt. Par jauko ekskursiju esam pateicīgi mūsu deju kolektīva vadītājai Dagnijai un viņas meitai Ancei, kuras vairāk kā 13 gadus dzīvojušas Briselē un te pazīst teju katru stūrīti. Viņas mums parādīja gan garšīgāko vafeļu kafejnīcu, gan labāko kartupeļu frī tirgotavu, un pat ļāva caur atslēgas caurumu ieskatīties arābu kvartālā, lai mēs gūtu priekšstatu par Briseles dažādību. Protams, aplūkojām pilsētas pazīstamākos simbolus - čurājošo puisīti (un arī meitenīti), Eiropas Komisiju, izstaigājām vecpilsētu. Pēc tam ar vilcienu devāmies uz studentu pilsētu Lēveni, kur sarīkojām nelielu pikniku. Vakarpusē atgriezāmies Briselē un iepazīnāmies ar viesmīlīgajām ģimenēm, kas mūs uzņēma savās mājās. Šī, manuprāt, bija viena no saldākajām dienām manā mūžā.

2. diena: Otrā diena mums bija visatbildīgākā un tā, kuras dēļ braucām uz Beļģiju. Tā bija diena, kad uzstājāmies. Darījām to, kas mums patīk visvairāk - dejojām tautas dejas! Rīts iesākās rosīgi, katrs steidza pārskatīt savus tērpus, kaut ko izgludināt un salikt visu koncertam vajadzīgo vienuviet. Ap pusdienlaiku ieradāmies koncerta vietā "Linkebeek" un mēģinājumā pieslīpējām pēdējās detaļas, izmēģinot mikrofonu deju pieteikumiem, uznācienu un nogājienus. Tad steidzīgi, patīkama satraukuma pārņemti, tērpāmies, kārtojām matus un spoguļojāmies - gatavojāmies koncertam. Ierasts, ka deju kolektīvā dejojājiem ir vienādi tērpi, taču šoreiz mēs atšķīrāmies - katrai dejojājai tautas tērps bija sevis izvēlēts, lolots un gādāts. Tāpēc kopā izskatījāmies ļoti koši un krāšņi. Dažām dejojājām bija lībiešu tautas tērpi, citām - Dienvidkurzemes, Alsungas vai Rucavas tērpi. Mēs, JDK "Pumpuri", koncertā devojām 15 dejas. Centāmies deju repertuāru veidot pēc iespējas daudzveidīgāku, tajā iekļaujot arī A (augstākās) grupas dejas. Izstāstījām gan līksmus un lustīgus latgaliešu deju stāstus,

gan, protams, arī ko romantisku. Stāstījām arī skumjo "Meitenes stāstu", domās esot kopā ar Ukrainu. Arī kad dejojām, nevarām aizmirst tepat netālu notiekošo nežēlīgo karu. Mums jānovērtē iespēja dzīvot zem brīvām debesīm un savā sirdī jānotur siltums, jo bez tā nu nekur! Koncertā "Iedejojām pavasari" sadejojām kopā ar Briseles latviešu bērnu deju kolektīvu un ar jauniešu deju kopu "Ausma", kurā dejo dejojāji gandrīz no visas Rietumeiropas. Kopā piedzīvojām skaistu, gaišu un emocionāli piepildītu dienu. Tomēr ar koncertu vien viss nebeidzās. Gājām laukā un cīnījāmies ar saules stariem, lai tiktu pie skaistas kopbildes, tādas, kurā visiem acis ir vaļā. Mielojamies arī ar Daces Ulmanes sarūpēto gardo kūku. Pēc tam braucām pie Briseles latviešu bērnu deju kolektīva vadītājas Ilzes Baranovskas, kur viņas plašajā pagalmā kopā piedzīvojām līksmu un godam nopelnītu ballīti. Gatavojām burgerus, satikām deju draugus, veidojām starptautiskus kontaktus un, protams, atkal devojām.

3. diena: Trešo dienu pavadījām izklaidējoties - kopā devāmies uz atrakciju parku "Walibi". Kaut arī mūsu vidū ir lieli un ne tik lieli amerikāņu kalniņu un ātruma mīļotāji, tur sev ko piemērotu atrast varēja ikviens. Laiks paskrēja nemanot. Pēc Walibi parka ar vilcienu braucām atpakaļ uz Briseli un aplūkojām vēl vienu tās simbolu - Atomiumu. Tur iemūžinājām vēsturisko mirkli, mazliet padejojām un devāmies pie mūsu ģimenēm. Bija skumji apzināties, ka nākamā būs jau pēdējā diena Briselē un būs jābrauc mājās.

4. diena: Pēdējo mūsu ceļojuma dienu iesākām diezgan agri: pabrokastojām, pārbaudījām, vai neko neesam aizmirsuši, atstājām jaukās mājas un turpinājām Briseles izpēti. Priecājāmies par zaļajiem papagaiļiem Piecdesmitgades parkā parkā, fotogrāfējāmies pie ziedošajām sakurām un krāšņajām puķu dobēm, apskatījām Eiropas Parlamentu un Beļģijas karaļa pili. Lai aizvestu kaut mazu gabaliņu no Beļģijas arī mājās, dažas stundas pavadījām gājēju ielā - kafejnīcās un veikalos, meklējami kādu nieciņu

sev, ģimenei un citiem mīļajiem. Kad kārotais tika atrasts un naudas maciņš patukšots, braucām uz lidostu un jau tās pašas dienas vakarā bijām mājās, kur mūs gaidīja daudz mīļu vārdu, apkampienu un, protams, jautājumu par Briselē pavadīto laiku. Tā mūsu pirmais kopīgais ārzemju ceļojums bija noslēdzies; tas bija prieka, neaizmirstamu atmiņu, sirds siltuma un kopābūšanas laiks. Laime. Sirsnīgs paldies Agņai Saukas, Martas Kolinsas, Ilzes

Baranovskas, Ingas Bakānes un vēstnieces Aigas Liepiņas ģimenēm par jauko uzņemšanu, sarunām un gādību! Paldies Ārlietu ministrijai par atbalstu un visiem, kuri bija iesaistīti šī neaizmirstamā piedzīvojuma organizēšanā. Un vismīļākais paldies mūsu deju kolektīva vadītājai Dagnijai par uzticību, iespēju un mīlestību! Mēs turpinām būt un mēs turpinām dejot!

Dzīvespriecīgā bērnu deju kolektīva vadītāja

Ilze Baranovska

Pastāsti par sevi! Kā sākās tavas deju gaitas?

Esmu dzimusi jelgavniece, bet visu savu bērnību pavadīju Raunā, Cēsu pusē. Tur arī aizsākās mana dejošana. Šķiet, tolaik bija pieņemts, ka katrā skolā ir deju kolektīvs un moderno deju nodarbības. Es biju sprigana meitene, mani jau sagatavošanas klasītē skolotāji vienmēr izvēlējās visiem deju priekšnesumiem. Atceros, ka pirmā uzstāšanās bija tandēmā ar otru meiteni dejā ar lentām. Tā bija tāda mākslas vingrošanas disciplīna. Pēc tam sekoja 1.-3. klašu tautisko deju kolektīvs Raunas pamatskolā. Bet pastarpināti esmu "dejojusi" pie spoguļa ar slidzābakiem kājās un garo naktskreklu mugurā. Jelgavā, kur pavadīju daudz brīvdienas, bija publiskā slidotava. Vectēvs mani no 4 gadu vecuma ir vedis slidot mūzikas pavadībā. Visus pasaules čempionātus daiļslidošanā televīzijā skatījos ar slidzābakiem kājās. Tas noteikti mani ir iedvesmojis dejojot.

Kāda ir tava spilgtākā atmiņa no bērnu dienu dejošanas?

Ļoti spilgti atminos vienu situāciju, kad puīši sastrīdējās, no kuras puses būs jāuznāk dejā. Mēs tolaik gatavojāmies Vidzemes rajona deju kopkoncertam. Man pāri ar vadītājas dēlu bija jādejo solo deja "Sprigulītis, grābeklītis". Viens no puikām paņēma to spriguli un iesita manam partnerim pa roku. Rezultātā viņam bija lauza roka, un koncertā man bija cits deju partneris.

Kāda ir tava deju kolektīva un vadītājas pieredze?

Vidusskolas un universitātes gadus dejošanā bija pauze. Laikam bija citas prioritātes. Bet tad es nokļuvi Briselē darba sakarā. Tālumā pietrūkst māju sajūtas. Un tad atmosfēra un kultūrvidē jārada pašam. 2006. gadā tika likti pamati Briseles latviešu teātrim, jo, strādājot LR Pārstāvniecībā NATO, kolēģu iedvesmoti, uzvedām izrādi "Skroderdienas Silmačos".

Protams, tiku pie Ieviņas lomas ar dancošanu un amzīrēšanu. Vēl tagad daudzi mani sauc par Ieviņu. Kad vēlāk nodibinājās arī Briseles latviešu deju kolektīvs, neapšaubāmi vēlējos tam pievienoties. Kopš tiem laikiem esam piedalījušies neskaitāmos deju uzvedumos, koncertos, pārstāvējuši Briseli Deju svētkos un noteikti bagātinājuši ikviena Beļģijas latvieša ikdienu šeit. Savu pirmo vadītājas pieredzi ieguvu laikā, kad strādāju Ukrainā. Arī tur man pietrūka latviskās kultūrvides. Savas deju skolotājas Dagnijas Martinsones iedrošināta, es Kijivā izveidoju Ukrainas latviešu deju kolektīvu "Kastaņi", ar kuru nu jau esam piedalījušies divos Vispārējos latviešu dziesmu un deju svētkos. Tas mani pamudināja mācīties, apgūt vadītājas prasmes, uzlabot savas tehniskās dejas spējas. Esmu ieguvusi deju kolektīva vadītāja diplomu.

Kā aizsākās tavs stāsts ar bērnu deju kolektīviem? Kāds ir tavs kolektīvs?

Kad atgriezies Briselē 2022. gada rudenī, tieši bija beidzies COVID-19 laiks. Bērnu dejošanā bija iestājusies tāda relatīva pauze, jo arī ilggadējā bērnu deju kolektīva vadītāja Dagnija Martinsonē bija atgriezies Latvijā. Un tobrīd mani uzrunāja daži vecāki, kuri zināja par manu darbošanos dejas pasaulē, jo paralēli vēl strādāju ar "Kastaņiem". Izveidojās 12 bērnu grupiņa. Varētu teikt, ka tas no manas puses bija tāds eksperiments – vai es pati vispār māku strādāt ar bērniem? Vai spēšu viņus aizraut un ieinteresēt? Tik nepilnam sastāvam bija jāpielāgo deju repertuārs, jāpārveido horeogrāfijas, lai sanāktu zīmējums. Bet bērni vienmēr ir atvērti kaut kam jaunam. Viņi, atšķirībā no pieaugušajiem, ļaunas pārmaiņām un, galvenais, to visu ļoti labi atceras. Brīnumainā kārtā mūsu kopīgais eksperiments izdevās, jo jau 2023. gada rudenī mūsu grupā bija 25 bērni.

Nu jau vairāk nekā gadu Briselē sparīgi darbojas bērnu deju kolektīvs “Briseles latviešu deļotāji”, kuru vada enerģiskā un entuziastiskā Ilze Baranovska. Savulaik Ilze pati bijusi Briseles deļotāju sastāvā, bet tad uz kādu laiku devās pasaulē, kur vadījusi dažādas deju grupas. Atgriezusies Beļģijā, Ilze nu ir apņēmusies pilna audzināt jauno latviešu deļotāju paaudzi, lai bērni piedzīvotu brīnišķīgus mirklus, iepriecinot skatītājus Beļģijā, kā arī iegūtu neatsveramu pieredzi XXVIII Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos 2025. gada vasarā Latvijā. Lai arī dauzi latvieši Ilzi pazīst sen, tomēr bērnu vecāki nolēma iztaujāt jauno vadītāju, lai noskaidrotu, kur slēpjas Ilzes spējas iedvesmot mazos deļotājus.

Esam stabils kolektīvs ar pilniem 11 pāriem vecumā no 8 līdz 12 gadiem. Vēl brīnišķīgāk ir apzināties, ka šiem bērniem patīk nākt uz deļošānu. Mums ir 98 % apmeklētība uz katru mēģinājumu, pat uz papildu nodarbībām.

Šis gads mazajiem deļotājiem ir bijis ļaudīgs – bija lielisks pavasara iedeļošānas un sadraudzības koncerts ar ļauniešiem no Jūrmalas Pumpuru vidusskolas un mūsu pašu Eiropas ļauniešu deju kopu “Ausma”. Tam sekoja 1. pakāpes iegūšana deju skatē, lai turpinātu cīnīties par ceļazīmi uz XIII Skolu jaunatnes deju svētkiem. Kas vēl ir deļotāju nākotnes plānos?

Jā, es varu tikai aplaudēt un pateikties bērniem un vecākiem par to uzticības kredītu, ko viņi man devuši, lai es realizētu arī savas slēptās idejas. Uzskatu, ka katrai organizācijai, kustībai, pulciņam vai pašdarbības kolektīvam ir jābūt darbības un mērķu plānam, jo tas dod perspektīvu izaugsmei un attīstībai. Koncertēšana ir enerģijas apmaiņa starp skatītāju un mākslinieku, tā ir iedvesma un radošo domu izpausme. Jebkurā mākslā tas ir nepieciešams. Bērniem ir jāmaca skatuves kultūra, tautas tērpā valkāšanas un kopšanas tradīcijas, jārada iespēja iegūt citādāku pieredzi. Skatītāju aplausi ir paldies viņiem par darbu, par veltīto laiku un prieku, ko viņi snieguši. Bez tam tā ir fantastiska iespēja stiprināt viņu latvisko identitāti, piederību Latvijai.

Un tikai ar šādu pieredzi var turpināt grūto treniņu darbu, lai izcīnītu ceļazīmi uz skolēnu deju svētkiem. Arī šī 1. pakāpe ir milzīgs šī pavasara bērnu sasniegums, jo svētku repertuāru viņi apguva 3 mēnešu laikā. Tur žūrija smalki vērtēja ne tikai tehnisko deļotprasmi, bet arī muzikalitāti, deļas māksliniecisko izpausmi un tautas tērpā valkāšanas kultūru. Esmu ļoti lepna par bērniem! Mūsu bērni ir ļoti talantīgi. Mums ir arī tālejoši mērķi. Pirmkārt, cītīgi gatavosimies skolēnu deju svētkiem 2025. gada vasarā. Jāapgūst ļaunais skates repertuārs, jāpilnveido tehniskās prasmes, jānokomplektē tēpi. Rudens pusē centīsimies piedalīties dažādos pasākumos, praktizēt skatuves kultūru. Tūlī pat uztāsimies arī Jāņu ielīgošanas pasākumā. Nākamā gada pavasarī domājam organizēt sadraudzības koncertu ar Lielbritānijas vai Īrijas bērnu deju kolektīviem, ja visi apstākļi būs ļabvēlīgi. Ir doma arī par dažu bērnu deļas ekspertu

uzaicināšanu uz Briseli meistarklasēs. Katra ļauna pieredze ir zelta vērtā.

Kur tu smelies enerģiju, ņemot vērā, ka pati strādā pilna laika darbu un esi 4 bērnu mamma?

Es vispār viegli pakļaujos izaicinājumiem, arī vadīt bērnu kolektīvu 😊. Un katrs mēģinājums ir izaicinājums – cik daudz no ielānotā izdarīsim un ko apgūsim. Bet es ļoti gaidu mēģinājumus, jo tie katru reizi ir citādi. Dažkārt bērni zālē ienes enerģijas bumbu, un man to jāmak savaldīt vai novirzīt vēlamā virzienā. Citu reizi bērni atnāk “iztukšoti”, ar kādu pārdzīvojumu vai vienkārši ne tādā garastāvoklī. Tad man jāatrod tā atslēga, lai viņus motivētu darboties. Šad tad mums ļoti palīdz saldumu groziņš, dzimšanas un vārda dienu 5 minūšu ballītes. Tas viss pieder pie kolektīva ikdienas. Bet es aizeju mājās ar savu uzlādes daļu – vai nu es esmu bezgala priecīga, ka esam ļabu darbu padarījuši, vai arī man ir pārdomas, ko nākamreiz darīt citādi. Bet ne reizi man nav bijusi doma mest plinti krūmos. Mani patiesi iedvesmo šie bērni!

Tieši tāpēc, ka mana darba un māļas ikdiena ir tik intensīva, esmu priecīga par iespēju vienu reizi nedēļā nomainīt apstākļus un “izslēgt ār pasauli”. Deļā un mūzikā padziļināti notiek citas smadzeņu aktivitātes, kas attīsta mūsu atmiņu, emocionalitāti, radošumu un koncentrēšanās spēļas. Man tas ir vitāli svarīgi, lai atkal varētu ar pilnu ļaudu darīt savu ikdienas darbu un vadīt māļas dzīvi.

Vai, redzot bērnus, kas auguši vai pat dzimuši ārpus Latvijas, var teikt, ka viņos ir deļotāju gēns, kas raksturīgs tikai latviešiem?

Es vairāk slīecos domāt, ka ikviens cilvēks var deļot, jo kustība ir visas dzīvības pamatā. Tas, ka noteiktā kultūrvidē, piemēram, Latvijā, vēsturiski ir attīstījušies noteikti populāri deļas soļi vai muzikālais ritms, protams, nosaka arī latviešu spēļu ātrāk apgūt latviešu tautas deļas. Man šķiet, ka katrs no mums ir izaudzis ar teciņu soli, galopu, polku un palēcīenu. Tie visi ir pamata soļi latviešu rotaļās vai visvienkāršākajās deļās – Plaukstīnpolka vai Tūdaliņ, tāgadiņ. Pie tam ritmiski un muzikāli daudzās deļas balstās uz tautasdziesmu četrīndēm. Nevaru iedomāties, ka latviešu bērni nebūtu uzauguši ar tautasdziesmām vienā vai citā vecuma posmā. No tāda viedokļa

es domāju, ka, jā, mūsu bērniem ir vieglāk uztvert latviešu tautas deļu. Kolektīvā ir bērni arī no ļauktajām ģimenēm, un tur patiesi dažkārt ir manāms cits temperaments kustību izpildē vai cita ritma pieskaņa. Bet tas tikai piešķir mūsu kolektīvam savu īpašu raksturu.

Tavs vēlējums deļotājiem un vecākiem.

Lai ko nu kurš izvēlas darīt, dariet to ar aizrautību un deļsmi. Ja tā ir latviešu tautas deļa, tad esiet lepnī valkā mūsu krāšņos tautas tērpus, dariet to ar cieņu un mīlestību. Smelieties enerģiju un dzīves prieku no mūsu raksturdeļām, rotaļām un dančiem. Mums ir ļoti bagāta un unikāla kultūra.

Ekspressjautājumi:

Kura ir bijusi Tava mīļākā deļā?

Deļu cikls “No sirsniņas sirsniņā” deļas “Mīļie puīši, labie puīši”, “Jā, šos vārdus”.

Vai ir kas tāds, kas bērnus pārsteigtu, ja viņi to uzzinātu?

Es esmu satikusi Ziemassvētku vecīti 😊

Vai tev ir kādi rituāli vai ticējums, gatavojoties sezonas pirmajam mēģinājumam?

Jāņem līdzī maģiskais groziņš.

Kas ir vieglākais / grūtākais deļu pasniedzēja darbā?

Vieglākais – sasmieties līdz ar bērniem. Grūtākais – pēc skolēnu brīvlaika piedabūt bērnus nostāties uz mēģinājuma sākumu.

Mīļākā krāsa:
tīrkīza zīla.

Vai vēl var pievienoties kolektīvam?

Jā, gaidām pulciņā dažus 11-12 gadus vecus puīšus, kā arī 9-10 gadus vecus puīšus un meitenes. Pieteikumus var rakstīt: maziedeļotaji@gmail.com

Sirsnīgā Briseles latviešu teātra 19. sezona

Kad Briselē noziedējuši ceriņi, bet Latvijā tie vēl pilnos ziedos - gaiši lillā, tumši violeti, maigi rozīgi un neaptverami smaržīgi -, sirsnīgais Briseles latviešu teātris jau tradicionāli aicina savus skatītājus uz sezonas noslēguma izrādi. Šīs vasaras sākumā sBLT noslēdz savu 19. sezonu. Uz laikmetu fona tas ir acumirklis, taču mūsu katra dzīvē - vērā ņemams laika sprīdis

Aktieru ansamblis, protams, piedzīvojis sastāva maiņas, tomēr ar gandarījumu jāsaka, ka aktieri ar ilggadīgu pieredzi

un "sBLT ģimenes" jaunpienācēji kopīgi spējuši izveidot saskanīgu radošu grupu. Un amatiermākslas kopai satiecība, savstarpējs atbalsts, uzticēšanās cienīga un uzdrīkstēšanos atbalstoša vide ir viens no pamatakmeņiem.

No praktiskās puses raugoties, sezona aktieriem bijusi piedzīvojumiem bagāta un arī diezgan izaicinoša. Divreiz aktieru ansambļa dalībnieki pacietīgi gaidījuši uz ārstu atļauju atbrīvoties no ģipša, kas liedzis regulāru dalību mēģinājumos. Risināti arī citi, personiski un grupai svarīgi, nopietni jautājumi.

Rudens cēliena galvenais notikums sBLT dzīvē ir dalība diasporas amatiereteātru

festivālā LAIPA. Šās sezonas festivāla norises vieta - Sanfrancisko ASV. Tā kā sBLT šajā festivālā piedalās nu jau kopš 2017.gada, teātra sezonas darbs savā ziņā pakārtojams festivāla norises vietai un ik gadu mainīgajiem lielumiem - ceļojuma ilgumam, nepieciešamā atvaļinājuma garumam, izmaksām, iespējai uz norises vietu nogādāt rekvizītus, kostīmus un iecerēto tehnisko aprīkojumu.

sBLT arī ļoti gaida rudens festivālu, jo tā ir iespēja dalīties pieredzē ar vismaz 8 citiem latviešu diasporas amatiereteātriem no plašās pasaules, satikt amata brāļus un māsas, kas nereti jau kļuvuši arī par draugiem. 2023. gada festivālam īpaši iestudētā izrādē "Šodien" pēc Friča

Bārdas darba motīviem, nospēlēta divas reizes - Sanfrancisko publikai un arī skatītājiem Briselē.

Ziemassvētku laikā tapa muzikāls iestudējums "Gaismas bruņinieks", caur personīgu redzējumu skatītājiem piedāvājot Paulu Koelju tekstu interpretāciju. Paldies mūsu dziedāšajiem teātra biedriem Dacei, Santai, Sanitai, Ievai, Ivetai, Jānim un dziedāšajiem draugiem Baibai, Dacei, Inesei, Valdim, Edvardam, Kenam, Jorenā par muzikālo sniegumu, diriģentiem Melvikam Kano (Melvic Cano) un Kārlim Ostrovskim, pianistei Evijai Pūcitei-Bērziņai. Arī šogad vācām ziedojumus Ukrainas atbalstam un divos

koncertos jūs saziņojāt 2507 eiro. Tos nodevām biedrībai "Tavi draugi" Latvijā, kas palīdz Ukrainai tur, kur visvairāk nepieciešams. Paldies par jūsu dāsnumu! Lai mīlestība un miers virs zemes!

Savukārt gada sākumā aktieru ansamblis ķērās pie jauna iestudējuma, kura pirmizrāde notika 22. maijā. Iestudējumā izmantots Jukuma Palēviča lugas "Preilenīte" teksts, to pārnesot aktieru ansambļa paša radītā laikā un telpā. Vasaras iestāšanos svinējām ar joku lugu "Jukums". Autora risinātās sīzeta līnijas nereti lika neizpratnē pacelt uzaci, pasmīnēt par problēmas risinājumu mūsdienu kontekstā, tomēr tekstu asprātība un trāpīgums, tēlu kolorīts un dinamika pilnībā atbilda gan aktieru ansambļa dalībnieku spēles amplituā, gan prieka un draiskuma deficīta kompensēšanai iestudējuma tapšanā. Nereti dzirdam, ka latvieša mīļākais ēdiens ir otrs latvietis. Lai gan kopumā diasporas ļaudis ir cits cita balsts un atbalsts, katrs tomēr būs piedzīvojis arī nevilšus nonākšanu netīkamā konfrontācijā. Tad nu izrāde ir par to, kā protam vai neprotam no šādām situācijām izkļūt, ko uzzinām par sevi un saviem līdzgaitniekiem, cīnoties pēc savas laimes un veiksmes. Un varbūt caur smaidu vai veselīgiem smiekliem izdodas pašam sevi ieraudzīt no malas, identificēt ar kādu no lugas tēliem vai situācijām, apdomāt izturēšanos, komunikācijas stilu un savu personīgo ambīciju realizēšanas ietekmi uz apkārtni...

Kā jau daudzas no latviešu dramaturģijas klasikas pērlītēm, arī šī luga ir mazliet didaktiska, pārāk tradicionāla... Taču skatītāji aicināti to baudīt sBLT "firmas mērcē". Kā reiz dzirdēts sakām kādu no konkurentiem: "Viņi [sBLT] atkal dzied". Jā, arī šajā iestudējumā

skan dziesmas, gan saldsērīgas un sentimentālas, gan līdzī dziedāmas un arī dejojamas. Muzikālajā iestudējumā "dzīvajā" piedalās muzikāls formējums - Jorens Aizsils, Jolanta Stiprā, Daina Grase, Dace Kalniņa, Jānis Malzubris, Iveta Ozoliņa, Sanita Karāle. Briseles latviešu dejotāju (BDL) solistu grupa dejo vairākus aizgūtus un arī pašu radītus horeogrāfiskus numurus. To muzikālo ietēru lielākoties radījuši draugi - Eslingenas Orķestris, ar kuru Briseles latviešu radošajiem sBLT un BLD (Iveta Ozoliņa, Katrīna Šķēle, Valdis Kudiņš, Alma Ulmane, Anita Toča, Ilvija Blūzmane, Violeta Birzniece) sadarbība veidojusies jau pagājušo Dziesmu un deju svētku programmu tapšanā.

Savukārt aizrautīgo aktieru ansambli veido Kristīna Lange (arī izrādes māksliniece un dekorāciju autore), Māris un Viktorija Stulģi, Liāna un Armands Ameteri, Velta Cikina (izrādes dekoratore), dziedošie un dejojošie aktieri Dace Kalniņa, Sanita Karāle un Jānis Malzubris, kā arī Zigo Rutkovskis, kuram šis ir jau trešais piedzīvojums kopā ar sBLT.

Andra Baltmane personīgi katram izrādes dalībniekam pateicas par atsaucību, sirsnību, pozitīvo attieksmi, enerģijas, laika un darba ieguldījumu.

Daļa no minētajiem lieliskajiem skatuves māksliniekiem jau sarūpējuši biļetes ceļam uz nākamo amatierteātru festivālu LAIPA šā gada rudenī, lai svinētu teātra spēles prieku un tikšanos teātra svētkos - festivāla 10.dzimšanas dienā. Tur iestudējums "Jukums" piedzīvos vēl vienu tikšanos ar skatītājiem.

<https://www.facebook.com/teatris.brisele>

Portreti

Inese Ozoliņa

Inese ar ģimeni uz Beļģiju pārcēlās pirms 4 gadiem. Šobrīd viņa realizē kādu senu sapni - par šūšanu. Viņa šuj apģērbus pēc klientu pasūtījuma, lina kleitas un džemperus ar latviešu rakstiem. Īpaši viņai patīk projekti ar izaicinājumu, kur var pamēģināt ko jaunu un likt lietā iztēli. Inesei ir īpašais skiču bloks, kurā viņa pieraksta un izmēģina idejas. Tās smelties var it visur - pat durvju stikla atspulgā vai sporta pasākumā. Viņai ir svarīgi katram klientam radīt īpašu tērpu un veltīt individuālu pieeju, jo arī pašai patīk lietas ar savu neparasto stāstu. Ja nepieciešams, viņa palīdzēs izvēlēties atbilstošāko latvju zīmi, jo būtiski katram atrast savu - kas strādātu cilvēka labā. Inese saka, ka tomēr jāatceras, ka katrā dzīves posmā var palīdzēt sava zīme. Rakstu zīme iedarbojas, ja to nēsā vismaz 5 dienas, un tai jābūt uz dabīga materiāla: ādas, koka, kokvilnas, lina. Latvju zīmes viņa padziļināti sākusi pētīt gan tikai ārpus Latvijas, bet ne tāpēc, ka tas ir populāri. Zīmes pašas atnākušas pie Ineses, un tās pavērušas noslēpumainu pasauli. Tā Inese sākusi tās pētīt un ar tām strādāt ikdienā. Inesei ir svarīgas senču pagānu un kristīgās tradīcijas, mūsu saknes. Savu tautastērpu Inese uzšuvusi tikai būdama ārpus Latvijas. Ineses hobijs ir dziedāšana, un Latvijā viņa dziedājusi koros, kur katram kolektīvam ir tērpi, tāpēc nav nepieciešams darināt savu. Dzīvojot Beļģijā, Inese sajuta vēlmi radīt pašai savu tērpu, un tā pagājušā gada Dziesmu svētkos ar Briseles latviešu kori piedalījās pašas šūtā tautastērpā.

Inese dzimusi Rīgā, bet uzaugusi Bauskas pusē, kur mamma strādāja kolhozā “Uzvara”. Jau skolas laikā Inese bija ļoti mērķtiecīga - paralēli vidusskolas diplomam ieguva arī sekretāres-lietvedes diplomu RPIVA. Uzreiz pēc vidusskolas sāka strādāt veikalā par pārdevēju, bet paralēli darbam arī studēja neklātienē. Inese studējusi personālvadību un pēcāk arī grāmatvedību. Sekojot topošajam vīram, pārcēlās uz Rīgu, kur atrada darbu veikalā. Viņas apņēmība pārcelties uz galvaspilsētu bija tik liela, ka pati sarunāja ar mammas draudzeni palikšanu Rīgā. Tomēr uzsākt darbu tur nemaz nebija tik viegli, jo ar steigu bija jāmacās krievu valoda. Viņa to jau saprata, bet īsti nemācēja tajā komunicēt. Bet, tā kā viņai padevās visu iemācīties ātri, tad valodu apguva un arī darbā virzījās augstāk pa karjeras kāpnēm. Inese vien 19 gadu vecumā kļuva pat par vecāko kasieri. Pēcāk strādājusi Parex bankā un atceras to spriedzi un stresa līmeni, kas bija, strādājot klientu apkalpošanā. Katru rītu bija jāpārskaita atvestā nauda un dienas beigās no jauna viss jāpārskaita un jāsalīdzina ar dienā veiktajām darbībām. Toreiz vēl bija dažādas valūtas, un viss notika skaidrā naudā, tāpēc stresa līmenis bijis pamatīgs. Bankā Inese nostrādāja trīs gadus un tad pārgāja

uz citu banku – Swedbank, kur strādāja par kredītspeciālista asistenti. Sākotnēji tas bija interesants darbs, tomēr pēcāk līdz ar finanšu krīzi arī darba specifika mainījās. Bankā vairs nebija nepieciešami kredītspeciālistu asistenti, bet gan cilvēki, kas zvina kredītparādniekiem. Pēc darba vairākās bankās Inese nokļuva atpakaļ tirdzniecībā un strādāja uzņēmumā Maxima iepirkumu daļā par menedžera asistenti. Pēc tam Inese 9 gadus strādājusi arī Valsts kasē. Visas Ineses darba vietas bijušas ļoti interesantas, devušas lielu pieredzi un paplašinājušas redzesloku.

Šūt Inesei patīcis jau skolas gados, un pēc pamatskolas bija pat doma studēt amatniecības vidusskolā, tomēr mamma atrunājusi. Jau bērnībā Inese šuvusi drēbes lellēm - viņai bija maza šujmašīna. Skolas laikā pat nopelnījusi pirmo naudu par draudzenei šūtiem zvanveida svārkkiem – 3 latus. Bērnībā viņa gājusi skolas šūšanas pulciņā un ar to pat piedalījusies rajona konkursos. Arī ģimenes locekļi bija radoši un darbīgi – mamma tamborēja un šuva, bet vectēvs tamborēja apaļus galdaudus. Tomēr pēc skolas šūšana tika nolikta malā. Pie radošajiem darbiem Inese atgriezās, kad gaidīja bērniņu – sāka tamborēt. Tad gribējās arī šūt, jo veikalos nevarēja atrast tāda

izmēra un fasona drēbes, kādas viņa vēlējās. Inese jau sāka meklēt šūšanas kursus, bet tos atrada pēkšņi, kad ģimene nopirka māju Ķegumā. Viss pēkšņi salikās tā, ka tika izsludināta pieteikšanās uz šūšanas kursiem turpat Ķegumā. Tajos Inese iemācījās ne tikai šūt, bet arī kombinēt un pielāgot piegrieztnes. Šūšanas kursu 10 sestdienas paskrēja ātri, un tām sekoja otrais – nopietnākais 10 nodarbību cikls. Tajā Inese izvēlējās šūt mēteli, apzinoties, ka viena tik nopietnu darbu diez vai paveiks. Tā no klusa sapņa par šūšanas kursiem tas ir pārtapis par nopietnu Ineses hobiiju, kurā viņa nemitīgi pilnveido savas zināšanas un prasmes. Darbus iespējams apskatīt un pasūtīt Facebook lapā vai Instagram. Inesei patīk radošie darbi un ideju apaudzēšana. Tomēr viņai ļoti svarīga ir arī saskarsme ar klientiem. Tāpēc viņa joko: “Ja es laimētu miljonu, nopirktu sev darbnīcu, kur varētu ražot savus apģērbus. Bet, neskatoties ne uz ko, es tomēr gribētu būt arī tā, kas tirgo. Man vajag kontaktu ar cilvēkiem, jo gribu pazīt savu klientu.”

Facebook [Ozii-HandMade](#)
Instagram [instagram.com/oziihandmade](#)

Briseles latviešu dejuotāju sezonas noslēguma koncerts Valonijā

Ar aplausiem, bravo saucieniem, atbalsta vārdiem, ziediem un sirsnīgiem rokas spiedieniem Briseles latviešu dejuotāji (BLD) tika uzņemti Ans pilsētā notikušajā starptautiskajā kultūru festivālā. Vai var vēlēt labāku deju nodarbību sezonas noslēgumu?

Šī sezona dejuotājiem sniegusi lielāku radošo brīvību, jo šajā gadā nenotiek Latvijā rīkotās deju skates, nedz arī kādi citi lieli, Latvijas kolektīviem tradicionāli, deju lielpasākumi, kuros diasporas dejuotājiem jāpierāda sava izpildījuma meistarība un mākslinieciskā varēšana uzstāties līdzās Latvijas “deju skolas” tradīciju uzturētājiem konkrētu horeogrāfiju izdejošanā. Tas gan, jāzina, parasti ir ne vien izaicinājums, bet arī liels gandarījums. Un tādā piedzīvojumā BLD atkal cer iesaistīties nākamajā sezonā.

Bet atgriezīsimies atmiņās pie “mācību gada” noslēguma koncerta, kurā uzstājās Beļģijas, Luksemburgas, Filipīnu skatuvisko mākslu kopas – kori un dejuotāji. Latviešu skatuvisko deju starptautiskajai publikai izrādīja BLD. Lai skatītājiem sniegtu ieskatu mūsu senču tradīciju bagātībā un skatuviskās dejas draiskumā, dejuotāji izvēlējās gaidāmo Jāņu svinēšanas motivu. Ap Jāņu svinēšanas rituāliem, ticējumiem un ieražām veidotā deju programma izpelnījās nedalītu un neviltotu skatītāju sajūsmu. Dejuotāji paši bija gandarīti ne vien par skatuves stāstu un horeogrāfisko priekšnesumu, bet arī par auditorijas dzīvo

interesi - par dejuotāju izrādītajiem dažādajiem Latvijas novadu tērpiem, ziedu un ozollapu vainagiem, kurus pēc pasākuma rīkotāju īpaša lūguma nopinušas bija BLD meitenes. Priecēja arī video projekcijās demonstrēto Latvijas dabas ainavu radītais iespaids uz pasākuma apmeklētājiem.

Noteikti daudzus klātesošos ieinteresēja par Latviju. Ja Valonijas mazpilsētas Ans iedzīvotājus ar stāstiem par latvisko tradīciju uzturēšanu diasporā jau bijām lutinājuši pirms pāris gadiem notikušā līdzīgā festivālā, šogad atkal mūsu zemes īpašo šarmu izdevās celt godā skatītāju un koncerta dalībnieku multinacionālajā vidē.

BLD šim koncertam gatavoja īpašu programmu, kurā iekļāva gan Ulda Žagatas un Ginta Baumaņa horeogrāfijas, gan arī pašu radītas jaunas dejas, kurām muzikālo pavadījumu veidojis Eslingenas Orķestris. Tā ir sava veida privilēģija, jo gadu pēc lielajiem Dziesmu svētkiem nav jāapgūst obligāta repertuāra dejas, tātad visas iespējas radošumam.

Sezona noslēgusies, un tajā līdzās ikdienas deju zāles darbam piedzīvoti gan brīvdabas mēģinājumi, gan meistarklases ar viesiem no Latvijas, gan Ziemassvētku laika video veidošana – ieraksts, kas paliks dejuotāju arhīvā kā vēl viens no dejuotāju aizrautības lieciniekiem. Šosezon piedalījāties arī sirsnīgā Briseles latviešu teātra izrādē 2024. gada maijā.

Un vēl kāds svarīgs šīs sezonas aspekts – BLD kolektīva saliedēšanas darbs. BLD ir neliela radoša kopiena, kurā pulcējas gan pieredzējuši dejuotāji, gan iesācēji skatuviskās dejas jomā. Tātad savstarpēja sapratne, pozitīva attieksme un atbalsts ir veiksmes un panākumu pamatnosacījums ikvienā, tik tiešām ikvienā tikšanās reizē – mēģinājumā, koncertā, ierakstā vai piknikā.

Nākamā sezona atkal sola lielus dejas notikumus – dejuošo vecāku dejuošie bērni dosies uz Latviju, lai piedalītos Skolu jaunatnes Dziesmu un deju svētkos. Vasaras vidū Apvienotajā Karalistē notiks nu jau trešie Eiropas Latviešu kultūras svētki. Un vasaras nogalē Latvijā gaidāms arī “Dziesma Dejo. Deja Skan” lielkoncerts, kurā piedalīties vēlēšies arī BLD. Tāpēc slinkošanaī īsti laika nav. Dejas sola vieglums un skaistums trenējams pastāvīgi – slīpējams, pulējams, spodrināms! Ja vēlies būt uz skatuves kopā ar BLD radošajos projektos, ja esi gatava/gatavs būt daļa no radoša kopuma, bagātinot to ar pozitīvu enerģiju, sirsnību, laipnību un atsaucību, dod ziņu. Te gan vietā atgādinājums, ka latviešu deju parasti ir pāru deju. Tiekamies pāru projektos – dzīvespriecīgos, aizrautīgos un kardio slodzi trenējošos notikumos! Dejoj IR laime!

<https://m.facebook.com/briseleslatviesudejotaji>

Eiropas skola

Marts Briseles Eiropas skolas vecākajām vidusskolas klasēm bija dzejas un prozas piepildīts. Talantīgā rakstniece Inga Žolude skolēniem bija sagatavojusi spilgtas un iedvesmojošas prezentācijas gan stāstot par saviem literārajiem darbiem, gan citām radošajām aktivitātēm. Aktīvās diskusijās skolēniem bija jādama, kā pasauli padarīt labāku, izveidojot garumgaro sarakstu un domājot, ko katrs var darīt lietas labā. Skolēniem bija arī jāiedziļinās tēmās par tekstu noslēpumaino pasauli un jādskatījās par to, kad saraksts kļūst par dzeju. Inga Iepazīstināja jauniešus ar savu un Reiņa Pētersona radošās rakstniecības interaktīvo grāmatu “Raksti”, katram jauniešiem piedāvājot radīt savu stāsta varoni, izdomājot, kāds varētu būt uzraksts uz T- krekla, kas mugurā šim varonim un izsaka viņa būtību. Cerams, ka šis būs pamats kādam

Inga Žolude un Daina Sirmā viesojas Briselē

Grāmatu klubā

Ko stāstīja marts?

Principā, marts ir pēdējais mēnesis, kad kādam ir laiks nopietni lasīt. Pēc tam līdz pat novembrim vakari ir silti, gaiši un sabiedriski, un - labākajā gadījumā - var saņemties pludmales romānu patēriņam. Par laimi, obligātās literatūras sarakstu laiks mūsu dzīvē ir beidzies, tādēļ šogad marts Briselē mītošos grāmatmīļus lutināja ar vairākiem ilgi gaidītiem pasākumiem.

Novadījusi vairākas meistardarbnīcas Eiropas skolas skolēniem, 5. marta vakarā rakstniece Inga Žolude Latvijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības ES bibliotēkā tikās ar saviem pieaugušajiem lasītājiem Briselē. Kas tieši notika meistarklasēs, ir zināms tikai to dalībniekiem un novērotājiem (dzirdēti tikai noslēpumini, sajūsmas pilni izsauceņi), taču autorvakara dalībnieki jaunatklāja un atkalatklāja Ingu kā izcilu stāstnieci un vārda meistari.

Vakara ieskaņā rakstniece minēja, ka 2011. gadā, pēc Eiropas Savienības (ES) Literatūras balvas par stāstu krājumu "Mierinājums Ādama kokam" saņemšanas, viņa ir rezidējusi Passa Porta Literatūras mājā Briselē. Šajā periodā viņa piedalījās projektā Tramlines (Tramlines - Literature Across Frontiers (lit-across-frontiers.org) un sarakstīja eseju par kādu nu jau vairs nekursējošu Briseles tramvaja līniju. Vakara turpinājumā

rakstniecei izdevās atbildēt uz neskaitāmiem lasītāju jautājumiem – gan par visnesenāk iznākušo romānu par Jāni Poruku "Vendenes lotospuke", gan par iedvesmu rakstīšanai vispār, gan arī par šobrīd topošo grāmatu.

Tika pieminēta arī virkne autore agrāku darbu un izvērtās niansēta saruna par to, kā rakstnieki raksta un izdzīvo savas gramatas, un to, kā lasītāji tās atrod, lasa, uztver un saprot. Aizraujošie stāsti par romāna "Vendenes lotospuke" tapšanas niansēm lai paliek vakara dalībnieku siltās atmiņās un iedvesmo meklēt dzīvē notiekošos stāstus. Ar nepacietību gaidām šobrīd topošo rakstnieces romānu, jo grūti iedomāties aktuālākas tēmas un motīvus vai personiskāku savas pieredzes atklāšanu.

12. martā dzejas novērtētāji *en petit comité* (mazā pulkā) vakarēja ar Dainu Sirmo. Dzejniece pati ir kā neparasts dzejolis Latvijas rakstniecībā. 2012. gada pavasarī tika izdota viņas debijas dzejoļu grāmata "Kailsals", kas 2013. gadā saņēma Literatūras gada balvu kategorijā "Labākā debija". Vakārā gaitā dzejniece ļoti organiski paguva gan priekšlasīt savu dzeju, gan izstāstīt dažu rindu iedvesmas avotus, gan arī pastāstīt savus iespaidus par Briseli. Arī šeit apmeklētāji smēlās iedvesmu gan dzejā, gan dzejnieces spožajā personībā un dzīvesstāstā.

Paldies Sanitai un Mārtiņam Ozoliņiem par Ingas Žoludes brauciena organizēšanu, liela pateicība Inetai Carai par Dainas Sirmās vizītes īstenošanu, paldies Latvijas Republikas pastāvīgajai pārstāvniecībai ES un īpaši Helēnai Veitai par iespēju izmantot bibliotēkas telpas. Pateicamies Beļģijas latviešu biedrībai un apmeklētājiem par finansiālu pasākuma atbalstīšanu, bet lasītājiem – par pasākumu noskaņas uzbūšanu, aktīvi tiem gatavojoties un piedaloties tajos.

Pašā aprīlā sākumā rūdītākās lasītājas saņemās arī 'klases ekskursijai' uz Briseles grāmatu izstādi. Attiecīgi pēc tam aprīlī un maijā grāmatu klubam "Šis nav grāmatu klubs" nācās ieturēt pauzi, lai atgūtos, pārstrādātu iespaidus, varētu cienijami pabeigt savas darbības 2.sezonu un sagatavotos 3.sezonas uzsākšanai septembrī.

Gaidām jaunus lasītājus, dzīves stāstu un dzejas novērtētājus un baudītājus! Vēlies lasīt ar mums? Pievienojies mūsu grupai Facebook un nāc uz tikšanos septembrī.

nākotnes stāstam vai romānam. Kopā tika lasīti fragmenti no grāmatas "Rakstniecības laboratorija", kurā mūsdienu rakstnieki stāsta par saviem rakstīšanas paradumiem un receptēm, kritumiem un kāpumiem, prieku un asarām.

Pienāca ilgi gaidītā diena, un Briseles Eiropas skolas vidusskolas pēdējās klases skolēniem latviešu valodas eksāmena "priekšvakarā" bija īpaša iespēja tikt ar latviešu valodas skolotāju, dzejnieci Dainu Sirmo. Tā bija burvīga izdevība ienirt dzejas pasaulē, gatavojoties dzejas analīzei, kas ir viens no uzdevumiem bakalaura eksāmenā. Ar Dainu mani saista īpašas saites - man bijusi fantastiska iespēja būt Dainas paspārnē, sākot savas skolotājas gaitas Valmieras ģimnāzijā, draudzība un profesionālā sadarbība turpinās. Daina ir gan mana iedvesmotāja, gan apgaismotāja jaunumos par to, kas notiek literatūras un dzejas dārziņā šodienas

Latvijā. Esmu pagodināta, ka Daina atrada laiku ierasties pie maniem skolēniem, lai ļautu dziļāk saprast dzejas brīnumu un ļautos "stipro" dzejoļu spēkam.

Klasika pret jaunāko paaudzi. Kurš stiprāks? Pāris mācību stundu laikā skolēni meklēja un atrada sev tuvus, vajadzīgus dzejoļus. Tika lasīti gan klasiķu Viļa Cedriņa, Kārļa Skalbes, Edvarda Virzas, Friča Bārdas, gan jauno - Henrika Eliasa Zēgnera, Iljas Kaminska dzejolis Raimonda Ķirķa atdzejojumā, gan Kirila Eča vārsmas. Tik daudz atklāsmju un dzejas, un Dainas aizkustinošais stāstījums par traģisko Viļa Cedriņa un viņa ģimenes likteni. Skanēja dzīva dzeja, bija dzīvas sarunas un apstiprinājums, ka dzeja ir dzīva, noslēpumu pilna, ka vārdiem ir spēks un mīlestība ir visapkārt, vērtības nezūd, un mūžīgie jautājumi - kā dzīvot, kā izdzīvot "dvēseļu puteni" -, ir tept līdzās.

Belģijas krāšņais pavasaris puķes mežos, parkos un ceļmalās

Savvaļas hiacinšu mežs

Ierasts, ka Nīderlande ir pavasara ceļojumu galamērķis, jo tā apbur ar krāšņajiem tulpju laukiem, īpašiem puķu šoviem. Bet arī Belģijā ir ko redzēt - savvaļas hiacinšu mežs, tulpju, krokusu apstādījumi, karalisko siltumnīcu fuksijas un acālijas, Meises botāniskā dārza magnoliju dārzs, rozā sakuras ielu un avēniju garumā, rožu dārzi un pat savvaļas narcīšu mežs. Ziedi ir visur - parkos, dārzos un pat ceļmalās. Tos var baudīt no agra pavasara līdz pat vasaras beigām – kad katru otro gadu Briseles pašā centrā var redzēt lielo puķu paklāju.

Savvaļas hiacinšu mežs

Par vienu no populārākajām pavasara pastaigu vietām ir kļuvusi Hallerbos (tulkojumā Halles mežs). Pasaku mežs, kurā gribas nokļūt ik gadu, jo tas nebeidz pārsteigt. Tas atrodas aptuveni pusstundas brauciena attālumā no Briseles un aptver 542 hektāru lielu teritoriju. Aprīļa beigās un maija sākumā - vien dažas nedēļas - mežu klāj zili lillā puķu paklājs – te zied zilie zvaniņi jeb savvaļas hiacintes (*Hyacinthoides non-scripta*). Skatām paveras nebeidzami puķu lauki. Var saskatīt neskaitāmas zilā, lillā un zaļā nokrāsas. Atkarībā no saules, gaismu ēnām un puķu ziedēšanas cikla krāsu intensitāte ir atšķirīga. Pašā ziedēšanas sākumā mežs ir gaiši zils, bet, kad puķu ziedēšana sasniegusi pilnbriedu, liekas, ka viss ir spoži zili violets, un krāsas vibrē tā, ka gandrīz reibst galva. Pat vienas dienas laikā var piedzīvot un ieraudzīt dažādos toņus. Ikreiz, kad esi šajā mežā, jūties kā pasakā.

Vairums cilvēku, kas te pabijuši vienreiz, vēlas to piedzīvot atkal un atkal. Gluži kā Latvijā mēs nekad nenogurstam no zelta rudens Siguldā. Jāsaka, ka zilie zvaniņi zied arī citos Belģijas mežos, piemēram, Tervūrenā. Tomēr tur tie ir daudz mazākā apmērā nekā Halles mežā.

Savvaļas narcīšu mežs

Mazāk zināma vieta, kur līdzīgi kā Hallerbos aug savvaļas puķes, ir Bois du Sépulcre pie Nivelles. Šī ir daudz mazāka teritorija, un puķu paklājs šeit ir dzeltenā krāsā, jo te zied savvaļas narcises. Mežā puķes drikst arī plūkt - bet katrs apmeklētājs tikai divus saprātīga izmēra pušķišus.

Karaliskās siltumnīcas Lākenā, Briselē

Katru gadu pavasarī uz dažām nedēļām apmeklētājiem atvērta ir Karaliskās siltumnīcas Lākenā. Šī ir simtiem gadu sena tradīcija, kas joprojām tiek saglabāta. Karaliskajās siltumnīcās ir īpaši skaisti fuksiju, ģerāniju, hortenziju un acāliju apstādījumi. Te sastopami arī daudz ārkārtīgi reti un vērtīgi augi, kurus kādreiz stādījis pats karalis Leopolds II. Apstādījumi kopumā joprojām atspoguļo to gaisotni, kādu karalis bija iecerējis 1873. gadā. Šeit ir vērts doties arī, lai pastaigātu Lākenas pils parkā un apskatītu iespaidīgās siltumnīcu ēkas - monumentālos paviljonus ar stikla kupoliem -, pastaigātu pa galerijām, kas ir tik garas kā ielas. Siltumnīcu arhitekts ir Alfonss Balats, kas bija slavenā beļģu arhitekta Viktora Hortas

skolotājs. Karaliskās siltumnīcas ir arhitekta un karaļa neskaitāmo sarunu, vēstļu, skiču, pētījumu un projektu rezultāts. Šis projekts iezīmēja jauno Belģijas arhitektūru, kas pēcāk kļuva pazīstama visā pasaulē.

Rozā sakuru lietus Briseles ielās

Pavasārī Briseles ielās zied sakuras. Ielās un avēnijās uz īsu brīdi viss ir rozā ziedos. Sakuras zied gan Skarbēkā (ielās pie Plaski laukuma), gan Voluvē (Maija avēnijā), gan Vatermālā-Buaforā un citviet Briselē un visā Belģijā.

Tulpju lauki

Ierasts, ka nebeidzami tulpju un hiacinšu lauki sastopami Nīderlandē. Bet arī Belģijā iespējams tos redzēt - pie Antverpenes (Meerdonk) un tuvāk pie Nīderlandes robežas. Nīderlandiešu tulpju sīpolu audzētāji izīrē laukus no beļģu lauksaimniekiem un arī šeit audzē sīpolus.

Floralia ziedu izstāde

Ik gadu Grand Bigārā (Grand Bigard / Groot-Bijgaarden) pils parkā iespējams apskatīt krāšņu ziedu izstādi. Grand Bigāras pils ir Briseles pierobežā jeb aptuveni 7 kilometrus no pilsētas centra. Parka teritorija ir 14 hektārus liela, un tajā skaisti veidotās puķu dobēs iestādīti vairāk nekā miljons sīpolu - tulpes, narcises un hiacintes. Puķēm ir dažādi ziedēšanas posmi: agrais, vidējais un vēlāis. Īpaša uzmanība te pievērsta tulpēm - to ir pat vairāk nekā 400 dažādas šķirnes.

pie Plaski laukuma

Meises botāniskais dārzs

Meises botāniskais dārzs ir vairāk nekā 200 gadus vecs. Tas ir 92 hektārus liels un tādējādi ir viens no lielākajiem botāniskajiem dārziem pasaulē. Pavasarī te zied dažādas magnoliju šķirnes. Botāniskajā dārzā ir īpaša Augu pils (Plant Palace), kas ir viens no lielākajiem un skaistākajiem publiski pieejamajiem siltumnīcu kompleksiem Eiropā. Tajā apskatāmi tūkstošiem augu sugu, kas stādīti atbilstoši to biomiem. Te aug milzu ūdensrozes un arī pasaulē lielākā puķe - milzu arums (*Arum titan*). Meises botāniskajā dārzā ir 15 *Arum titan* stādi, kurus īpaši kopj, lai tie ziedētu regulāri. Šo brīnumu var piedzīvot vien pāris reizes gadā, bet katrs stāds zied tikai reizi divos gados. Pēc aptuveni trīs mēnešiem Meises botāniskajā dārzā jau otro reizi šogad ziedēs *Arum titan* (to prognozē augusta otrajā pusē vai beigās). Lai redzētu šo unikālo puķi, iespējams pieteikties īpašā ziņu listē, kas informē par *Arum titan* ziedēšanu. Tad botāniskais dārzs atvērts arī vakarā, lai visiem ir iespēja to apskatīt. Milzu arums zied tikai aptuveni 48 stundas.

Meises botāniskajā dārzā izbūvēts arī jauns milzīgs siltumnīcu komplekss jeb Zaļais šķirsts. Šajā 7600 m² lielajā kompleksā atrodas vairāk nekā desmit tūkstoši apdraudēto augu sugu no visas pasaules - trīs eksemplāri no katras sugas, kas tiek audzēti nākamajām paaudzēm. Šis ir unikāls projekts, kā saglabāt un pētīt apdraudētās sugas. Apmeklētājiem ir iespēja ielūkoties augu un sēklu kolekciju aizkulisēs.

Meises botāniskajā dārzā ir arī īpašas botāniskās rozes - ap 100 dažādas šķirnes.

Meises botāniskais dārzs

Ši ir viena no nozīmīgākajām rožu kolekcijām pasaulē. Savvaļas rozes zied jūnijā, kultivētās rozes visu vasaru, bet rudenī - krāšņās rudens rozes.

Huizingenas parks

Huizingenas pils un parka kompleksā ir nesen atjaunots 5 hektāru liels akmensdārzs. Tajā ir ap 151 500 augu un 1 027 000 kg iežu. Tas ir būvēts kalnā un tādējādi tam ir 36 metru augstuma starpība. Šis dārzs, līdzīgi kā slavenais Briseles Atomiums, ir ierīkots 1958. gada Pasaules izstādei. Pavasarī tajā zied koki, krūmi, tulpes un narcises. Pastaiga tajā ir īpaši jauka. Huizingenas parkā ir arī īpašas pastaigu takas (aptuveni 3 km) un 55 hektāru liels arborētums, kurā sastopamas daudzas lapu un skujkoku sugas. Aprīlī un maijā šeit zied meža narcises, meža hiacintes un acālijas.

Puķu paklājs Briseles centrālajā laukumā

Jau kopš 1971. gada ik pēc diviem gadiem augustā uz vienu nedēļas nogali Briseles centrālo jeb Lielo laukumu klāj milzu puķu paklājs. Arī šogad no 15. līdz 18. augustam 70 m garš un 24 metrus plats jeb 1680 m² puķu paklājs priecēs Briseles iedzīvotājus un viesus. Šī būs jau 23. reize, kad iespaidīgais paklājs tiks izklāts Briseles centrā. Paklāja vizuālajam noformējumam ikreiz tiek izvēlēts īpašs raksts un tematika - šī gada tēma ir neierasta un moderna. Paklājs būs ielu mākslas stilā un dizainu veidos Lježas ielu māksliniece Oseāna Kornija (Océane Cornille). Paklāju veido ap 100 brīvprātīgie no dažādu valstu puķu paklāju asociācijām. Brīvprātīgie seko īpašai ziedu likšanas shēmai - dabiskā izmēra

Milzu arums (*Arum titan*)

zīmējums tiek pārnesti uz caurspīdīgas, mikroperforētas plastmasas loksnes. Parasti paklāju veido no begonijām, dālijām, zālēm un mizām. Tomēr šogad paklājam pirmo reizi begoniju vietā tiks izmantotas dālijas. Puķu paklājs tiek izklāts tikai katru otro gadu. Tomēr arī gados, kad paklājs nerotā pilsētas galveno laukumu, rātsnamā var apmeklēt iespaidīgu floristu darbu izstādi, un pilsētas centru rotā krāšņās ziedu kompozīcijas.

Kolomas rožu dārzs

Kolomas parkā (Coloma) ik gadu uzreiz vairāk nekā 3000 dažādu šķirņu rožu un kopā aptuveni 300 000 rozes. Tas ir viens no lielākajiem un nozīmīgākajiem Eiropā. Tas atrodas aptuveni 12 km attālumā no pilsētas centra - Sint Pīteras Lēves (Sint-Pieters-Leeuw) pašvaldībā.

Karaliskā siltumnīca Lākenā

Karaliskā siltumnīca Lākenā

Briseles latviešu skoliņas bērni piedalās Latvijas dalības NATO un Eiropas Savienībā 20 gadu svinēšanā.

Jūtot līdzīgu mūsu hokejistiem, bērni piedāvā savas versijas par fanu tērpiem un atribūtiķu.

Dominiks

Ruta

Paldies visiem

Avīze "Beļģijas latviešu ziņas" top, pateicoties brīvprātīgajiem, kas iesaka, raksta, koriģē, tulko vai fotografē.

Ja arī tevi interesē palīdzēt tapt nākošajiem numuriem raksti uz belgijas.avize@gmail.com

Redaktore: Ieva Brinkmane
Māksliniece: Alma Ulmane

Jūnija avīzi veidot palīdzēja Marija Estere Ansons, Andra Baltmane, Ilze Baranovska, Niks Brūks (Nick Bookes), Ineta Cara, Laura Drāzniece, Dace Kalniņa, Ilze Goldšteina-Isebūta (Yseboot), Santa Graudiņa, Justīne Grāvere, Māris Riekstiņš, Dace Rubene, Liene Salmiņa, Laine Škoba, Rūdolfs Vērdiņš, Guna Zaķe-Baltā, Briseles latviešu skoliņas Hipsterīgo grupa, Bērnu deju kolektīva vecāki, sirsnīgais Briseles latviešu teātris, Briseles latviešu dejtāji.

Pateicamies Eiropas Parlamenta deputātam Robertam Zilem par atbalstu avīzes drukāšanā.

Latviešu biedrība Beļģijā / Association Lettonne en Belgique (a.s.b.l.)
Reģistrācijas Nr.: 409.294.765

Atbalsti "Beļģijas latviešu ziņas" un ziedo tās darbībai!
IBAN BE98 7340 7723 0193